

TÁRHAZ

IV. évfolyam 3. szám – 2006. ősz

Téma: EGÉSZSÉGES PÁSZTOR, EGÉSZSÉGES GYŰLEKEZET

Thomas E. Trask	Szolgálat életfogytiglan	1
	Pásztorként, területi tisztségviselőként és az Assemblies of God amerikai pünkösdi közösség elnökeként Thomas E. Trask pontosan tudja, mennyire fontos a szellemi-lelki egészség egy lelkipásztor életében.	
Stephen A. Macchia	Az egészséges gyülekezet titka	4
	Vajon mire lenne szükség ahhoz, hogy gyülekezetünk egészségesebbé váljék? Mi mindent tehetnénk ennek érdekében a magunk szolgálati területén? És ha már ma neki akarnánk látni, vajon miként fognánk hozzá? A szerző az efféle kérdésekre keresi a választ.	
Richard D. Dobbins	Kirobbanó düh vagy odaadó szolgálat?	8
	Semmi sem befolyásolja jobban egy gyülekezet egészségét annál, hogy maga a pásztor milyen lelki egészségnek örvend. Az egészséges gyülekezeteket az Úr érzelmileg, testileg és szellemileg egyaránt egészséges szolgálói vezetik.	
Edgar R. Lee	Élet Isten jelenlétében	13
	Szolgálattevőként igen fontos elgondolkoznunk rajta, mi is valójában a feladatunk. A céltévesztett és hiányos információkon alapuló tevékenység, legyen az bármily komoly szándékú és lendületes, hamar zátonyra futtathat még egy ígéretes karriert is.	
Sobhi Malek	Az erőteljes üzenet	22
	Mi teszi a muzulmán híveket nyitottá az evangélium iránt? És mi nem? Isten természetfeletti ereje tudja megnyitni a sok lakat alatt bezárt kapukat.	
William P. Farley	John Wycliff, a Reformáció hajnalcsillaga	25
	John Wycliff – a később élt Luther szóhasználatával – Isten Igéjének foglyaként vált a XIV. század meghatározó alakjává. Másfél évszázaddal a Reformáció előtt a hívek egyetemes papságát hirdette, és arra biztatta hallgatóit, hogy hit által ki-ki közvetlenül járuljon az Úr elé.	

A SZERKESZTŐ ASZTALÁRÓL

EGÉSZSÉGES PÁSZTOR – EGÉSZSÉGES NYÁJ

„Szeretett testvérem, kívánom, hogy mindenben olyan jó dolgod legyen, és olyan egészséges légy, amilyen jó dolga van a lelkednek.” (3 János 1:2)

János apostollal együtt kívánom a fentieket, a Tárház minden kedves olvasójának, minden munkatársamnak, akiket csak elhívott az Úr, az Ő népének szolgálatára és az evangélium hirdetésére!

Fontos, hogy a szolgálattevők, hivatásuk betöltésének érdekében, mind lelkileg, mind fizikailag jó állapotban legyenek. De mindenek előtt való, hogy jó dolga legyen lelküknek. A munkabíráshoz szükséges a jó egészség, ugyanakkor a zsoltáríró szerint a nyomorúságnak is meg van a maga haszna. „Mielőtt nyomorúság ért, tévelyegtem, de most megtartom beszédedet.” (Zsoltárok 119:67) „Jó nekem, hogy nyomorúság ért, hogy megtanuljam rendelkezéseidet.” (Zsoltárok 119:71) Jézus Krisztus földi szolgálatával, életével kapcsolatban is tanítja a Zsidókhoz írt levél szerzője: „Jöllehet ő a Fiú, szenvedéseiből megtanulta az engedelmességet” (Zsidók 5:8) Ha Isten szenvedést enged meg életünkben, azzal bizonyára célja van. Általában viszont elmondható, munkánk elvégzéshez, egészségre van szükségünk. Lelkünk, szellemünk egészsége azért fontos, mert kihat azokra is, akik között szolgálunk. Ezért írtam, hogy mindenek előtt való! Az, aki keserű lélekkel, zúgolódva végzi a szolgálatát, nem csak magának árt, hanem környezetének is. Aki derűs lélekkel, hálatelten szolgál, az ezt a lelkiületet hordozza és adja tovább. Néha egy-egy keresztyén közösségbe belépve nyomasztó légkört tapasztalunk. Jobban megismerve a vezetőjüket rádöbbenünk, hogy enyhe, vagy súlyos depresszió nyomasztja. Egy reményteljes gyülekezetnek pedig, amelyik a reménység Igéit hallja, reményt sugárzó vezetői vannak. A szolgálattevő lelki, szellemi, mentális állapota nem magánügy! Az érintett vezetőnek magának is figyelnie kell rá, és mindent meg kell tennie lelki egészségéért. Ugyanakkor a gyülekezetnek és a munkatársaknak is oda kell figyelni arra, hogy ne agyonhajszolt, kimerült, istenélmény nélküli vezetők legyenek. A lelki egészséghez idő kell! Nem is kevés! David Yonggi Choról tudjuk, hogy szinte „nem csinál semmit”, csak imádkozik... Úgy tűnik, hogy egy átlagos pásztor ezt nem teheti meg, de mégis sokkal többet törődhet a lelkével, mert annak állapota kihat egész szolgálatára. Végezetül hadd álljon itt egy jó tanács a Példabeszédek könyvéből:

„Bizodalmad legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden te útaidban megismered őt; akkor ő igazgatja a te útaidat. Ne légy bölcs a te magad ítélete szerint; féld az Urat, és távozzál el a gonosztól. Egészség lesz ez a te testednek, és megújulás a te csontaidnak.” Példabeszédek 3:5–8 [Károli]

Pataky Albert

az Evangéliumi Pünkösdi Közösség elnöke

TÁRHÁZ

Negyedévente megjelenő teológiai magazin az EVANGÉLIUMI PÜNKÖSDI KÖZÖSSÉG
a LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL és az ASSEMBLIES OF GOD, USA gondozásában.

A Tárház az amerikai Assemblies of God pünkösdi felekezet által gondozott Enrichment Journal rövidített változata. Időszerű teológiai/bibliai témákat fejtegető cikkeivel a Tárház a magyar ajkú vezetők, lelkipásztorok, szolgálattevők szükségleteit kívánja betölteni. A cikkeket és az illusztrációkat a Kiadó előzetes hozzájárulásával adjuk közre.

1143 Budapest, Gizella u. 37.

Szerkesztőbizottság: **Fábián Attila** (EPK); Bill L. Williams (LIFE Publishers képviseletében); Rick Wislocky (Assemblies of God képviseletében)

© 2006 Assemblies of God, USA

Magyar kiadás © Evangéliumi Pünkösdi Közösség • ISSN 1785-5462

Magyar szöveg: Gulyás Melinda, Makovei Róbert

Ha másképp nem jelöltük, a bibliai idézetek a Magyar Bibliatársulat protestáns bibliafordításából (1993) származnak.

SZOLGÁLAT ÉLETFOGYTIGLAN:

Az egészséges lelkipásztor mindennapi teendői

Pásztorként, területi tisztségviselőként és az Assemblies of God amerikai pümkösi közösség elnökeként **Thomas E. Trask** pontosan tudja, mennyire fontos a szellemi-lelki egészség egy lelkipásztor életében. Isten Igéje iránti szeretete és a szolgálatban eltöltött gyümölcsöző évek megalapozták életét, és vágyat ébresztettek benne aziránt, hogy Krisztussal való kapcsolatuk és szolgálatuk terén szolgálótársait is növekedni lássa. Trask testvér tanulmányában a szellemi egészség és a hatékony szolgálat felé kalauzolja az olvasókat.

Évekkel ezelőtt, amikor szolgálatba álltam, a következő tanácsot kaptam egy tapasztalt prédikátortól: „Kérj Istentől napirendet, és tartsd magad ahhoz!” Ennek is köszönhetem, hogy immár 44 éve ugyanazon napirend szerint élek. Reggelente 5-től 7-ig imádkozom és Igét olvasok. Időnként természetesen előfordul, hogy fel kell rúgnom a megszokott rendet. Ilyenkor van igazán szükségem önfegyelemre, hogy a dolgok ismét visszatérjenek a régi kerékvágásba.

IGETANULMÁNYOZÁS

Valamennyi szolgálattelvő számára elengedhetetlen, hogy rendszeresen időt szakítson Isten Igéjének tanulmányozására, s az előltti elmélkedésre, éspedig nem csupán a prédikációra való felkészülésként. Lelkünk ilyenkor vesz magához táplálékot. Az elmélkedés és a tanulmányozás vezet el a kinyilatkoztatásig. Általában tartok magamnál ilyenkor egy jegyzetfüzetet, Isten Igéjének tanulmányozása közben ugyanis gyakran új kinyilatkoztatást kapok, s egy friss téma vagy üzenet születik meg bennem.

Az utóbbi hónapokban az újszövetségi levelekkel foglalkoztam. Egy héten keresztül naponta egyszer-kétszer végigolvastam valamelyiket közülük. Csodálatos volt, ahogy feltárultak előttem éveken át meg nem értett igazságok. Úgy gondoltam, jól ismerem már valamennyi levél tartalmát, ám azt a többbedszeri olvasás és tanulmányozás új megvilágításba helyezte. Ilyenkor kap az ember új üzeneteket és fedezheti fel Isten igazságait. Különbség van az Ige megvilágosodása és megelevenedése között. Miközben az Igében és imában elmerülünk, a Szent Szellem megvilá-

gítja az igazságot értelmünk számára. Ám amikor a Szentírás meg is elevenedik, nem csupán megértjük szavait, de azok mélyre is szántanak a szívünkben. Megvilágosodásról beszélhetünk, ha lehull a lepel egy kijelentésről; a megelevenedésben ezen túlmenően az is benne foglaltatik, hogy a kijelentést alkalmazni is tudjuk egy adott helyzetre. Ezt a kettőt nem szabad összetéveszteni. Meg kell tudnunk különböztetni egyiket a másiktól. Fontos megértenünk, hogyan munkálkodik a Szent Szellem az egyik és a másik helyzetben.

Mindenkinek szíve joga megválasztani, hogy melyik biblia fordítást érzi magához közel állónak. A lényeg, hogy önfegyelmet gyakorolva, rendszeresen forgassuk, s akkor Isten Igéje is „forogni”, működni kezd bennünk. Jakabnál így olvassuk: „Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat.” (Jakab 1:22) Mielőtt hirdetni kezdenénk Isten Igéjét, először nekünk magunknak kell megcselekednünk. Hiszen hogyan is prédikálhatnánk olyasmiről, amit mi magunk sem veszünk komolyan? Ne váljunk meghasonlottá. Lehetetlen dolog hatékonyan hirdetni valamit, miközben az életünk egészen mást mutat. Az ilyen ellentmondásos életvitel nem kedves Isten előtt.

SZEMÉLYES IMÁDSÁG

Egyéni csendességünk keretében sort kell kerítenünk az imádságra is, hogy kettesben lehessünk Istennel. Ilyenkor egyfelől mi beszélünk Istenhez, másfelől engedjük, hogy Ő is szóljon hozzánk. A napi imádkozás alkalmával az evilági problémákon fölüllemelkedve a szellemi dolgokkal foglalkozhatunk. A pásztor felelős gyülekezete szellemi állapotáért, s ha ő maga nem őrzi meg szellemi vitalitását, a gyülekezet szükségleteire sem tud érzékenyen reagálni.

Minden szolgálattevőnek magának kell eldöntenie, mennyi időt kíván kettesben tölteni az Úrral. Annyit mindenesetre bátran leszögezhetünk, hogy napi 10 perc imádság és 10 perc igeolvasás aligha lesz elegendő a szellemi frissesség fenntartásához, ami a hatékony szolgálathoz szükséges.

Napjaink gyülekezeti vezetőinek minden eddiginél nagyobb szüksége van az Istentől jövő bölcsességre. Az emberek élete tele van problémával, s a szolgálat óriási felelősséggel jár. Mégis, mindezek közepette is felkenhet bennünket a Szent Szellem isteni bölcsességgel. Ő ismeri a válaszokat, melyek előttünk rejtve vannak. Imádság közben, Isten jelenlétében megnyithatjuk szívünket és fülünket, s őszintén beláthatjuk: „Uram, Rád van szükségem!”

Ami a könyörgést illeti, nekünk, pünkösdi hívőknek különös áldásban lehet részünk. „Imádkozzatok a Szentlélek által” – biztat bennünket Júdás levelének 20. verse.

Pál apostol pedig így ír: „Mert aki nyelveken szól [...] a Lélek által szól titkokat” (1 Korinthus 14:2). Szükségünk van rá,

hogy imádság közben alkalmanként ránk szálljon a Szent Szellem. Az ember néha csak sóhajtozik, vajúdik, nyelveken imádkozik. Ilyenkor mondjuk, hogy „átimádkozza” a dolgot vagy régiesen: „tusakodik”. A Szent Szellem mindeközben világosságot gyújt és gondolatokat ébreszt bennünk. A pünkösdi pásztorok mérhetetlen kiváltságnak tekinthetik, hogy ismerhetik a Szent Szellem drága személyét és munkáját, s ily módon megtapasztalhatják a lelki ajándékok - a lelkek megkülönböztetése, az ismeret beszéde stb. - működését is. Mindezek arra adattak, hogy segítsék a szolgálat munkáját, ám használatukra kizárólag a Szent Szellem kenhet fel bennünket.

BÖJT

Fontos, hogy a szolgálattevő rendszeres időközönként böjtöljön. Jómagam szolgálatom során mindvégig hangsúlyt fektettem erre a területre. Ám böjt alatt nem csupán az ételtől való tartózkodást kell érteni. A böjtölés valójában az embert Istenhez közelebb vivő önmegtágadást jelent. Az ellenség mindent megtesz annak megakadályozása érdekében, hogy Isten embere böjtöljön, imádkozzon és olvassa az Igét. A hanyagságra mindig könnyű kifogást vagy magyarázatot találni: „Én az Úr munkájában állok. A szolgálat munkáját végzem.” Ez igaz, de gondoljuk csak meg, honnan is nyerhetünk erőt a szolgálatunkhoz? Természetesen az Istennel kettesben töltött percekből. Jézus áll előttünk példaként, aki gyakran visszavonult a sokaságtól, hogy magányosan imádkozzék.

Ahhoz, hogy szellemi emberünk éber és érzékeny maradjon, elegendő pihenésre van szükségünk. Egyesek beérik napi 5-6 óra alvással, másoknak ennél hosszabb éjszakákra van szükségük. Senki ne kárhoztassa magát, csak mert több pihenést igényel valamelyik testvérénél! Aki ugyanis folyton fáradt, ingerlékeny és türelmetlenné válik embertársaival szem-

ben, s ahogy érzékei fáradnak, ezzel egyidejűleg szellemi hallása is megtompul. A kimerült szolgálattelvő egyre kevésbé leli örömét az Úr Igéjében és munkájában.

BIZONYSÁGTÉTEL

Lássuk olyanok az embereket, amilyenek az Úr látja őket: elveszett és az örök kárhozatba tartó teremtményeknek. Szolgálatunknak is az lehet a kiapadhatatlan forrása, hogy szüntelenül szemünk előtt tartjuk az emberiség elveszett állapotát. Aki ezzel tisztában van, olthatatlan vágyat fog érezni, hogy megszólítsa és figyelmeztesse a környezetében élőket. A szolgálat itt lép túl a szószéki kötelességek teljesítésén és válik sokkal inkább mindennapos életgyakorlattá. Túl azon, hogy elveszettek látjuk az embereket – legyen bár szó futó ismeretségről vagy barátságról, üzleti kapcsolatról vagy egyszeri találkozásról –, ennek megfelelően is viszonyulunk hozzájuk, vagyis bizonyosságot teszünk nekik. Beszélünk nekik Jézus Krisztusról, a pokolról és az örökkévalóságról. Ki tudja, milyen munkát végez máris az életükben az Úr Szelleme? Ki tudja, miért intézte úgy Isten, hogy útjaink keresztezzék egymást? Vegyük észre, ha a Szent Szellem már megkezdte munkáját egy szívben, hogy azután kellő érzékenységgel magunk is csatlakozhassunk a Szent Szellem bizonyágtételéhez.

Elveszett embertársaink iránt akkor születhet meg bennünk a szeretet, ha bensőséges kapcsolatunk van az Úr Jézus Krisztussal. Rendszeres bibliatanulmányozás és imádság nélkül nem lehetünk közösségben az Úrral, de a szoros közösségnek az is feltétele, hogy átérezzük az elveszettek iránti szeretetét.

A személyes evangélizáció elengedhetetlen eleme a szolgálattelvő mindennapjainak. Valaki egyszer így fogalmazott: „Először magadnak kell megnyerned az embereket, hogy azután az Úrnak is megnyerhesd őket.” Ez valóban így is van. Ha sikerül megnyernem magamnak mindazokat, akikkel

kapcsolatba kerülök, a bizalmukat is elnyertem. Mivel bíznak bennem, tudni fogják, hogy szeretetből mondom, amit mondok, nem pedig kötelességből.

Építsünk kapcsolatokat embertársainkkal. A lelkipásztorok általános tapasztalata, hogy akkor nyílik a legtöbb lehetőségük a bizonyágtételre, amikor a gyülekezet falain kívül kerülnek kapcsolatba hitetlen emberekkel az élet különböző szinterein. A magas rangú üzletemberek és kormányzati tisztviselők között igen sok manapság a magányos és fájdalommal teli ember. Őket úgy nyerhetjük meg, ha először a barátjukká válunk. Vajon kihez fordulnak majd, ha súlyos probléma áll elő az életükben? Gondolkodás nélkül bennünket fognak felkeresni. Ekkor nyílik lehetőségünk elmondani nekik: „Az Úrra van szükségetek!” A vetés és a gondos öntözés után végre elérkezik a gyümölcsstermés ideje. Fontos szerep jut mindeközben a türelemnek is. Egyetlen gyümölcs sem érik be máról holnapra. A Szentírás arra tanít, hogy némelyek ültetnek, mások öntöznek, de a növekedést Isten adja. Kötelességünk kivenni részünket az ültetés és az öntözés munkájából, de megmenteni egyedül az Úr tudja az embereket. Időnként elgondolkodom: kudarcnak tekintsem-e, ha valamelyik ismerősöm anélkül lépte át az örökkévalóság kapuját, hogy elfogadta volna Krisztust Urának és Megváltójának? Ez bizony súlyos felelősség. Szeretném, ha mindannyiszor így tekinthetnék vissza: „Uram, én bizonyosságot tettem neki. Elmondtam neki. Figyelmeztettem. Szerettem. Megtettem mindent, ami csak tőlem telt.”

Ha lelkipásztorként vágyunk látni, hogy gyülekezetünk rendületlenül végzi a lélekmentés szolgálatát, próbáljuk először magunk bemutatni, hogyan is kell csinálni. Amilyen a pásztor, olyanná válik idővel a gyülekezete is. Az egészséges gyülekezet lélekmentő gyülekezet – a lelkipásztorral az élen.

Thomas E. Trask

az Assemblies of God amerikai pünkösdi közösség elnöke
(Springfield, Missouri, USA)

TÁRHÁZ

Teológiai cikkek sorozata
kereszttyén vezetők számára

Az amerikai ENRICHMENT c. magazin válogatásának magyar nyelvű kiadása

Ingyenes bemutató példányért
hívja a 06-1/222-0086-os telefonszámon
az Evangéliumi Pünkösdi Közösség Országos Titkárságát!

Amennyiben kiadványunk elnyerte tetszését,
a kiadás költségeihez 3000 Ft/év adománnyal hozzájárulhat,
mi pedig rendszeresen elküldjük Önnek a megjelent példányokat.

Levél cím: 1143 Bp., Gizella u. 37.

Az egészséges

gyülekezet titka

Stephen A. Macchia

Vajon mire lenne szükség ahhoz, hogy gyülekezetünk egészségesebbé váljék? Mi mindent tehetnénk ennek érdekében a magunk szolgálati területén? És ha már ma neki akarnánk látni, vajon miként fognánk hozzá? Ki lenne segítségünkre? Milyen témákat és kérdéseket járnánk körül együtt? Milyen célokat tűznénk ki magunk elé a közeli és a távoli jövőre nézve? A hatékony gyülekezeti vezetők valamilyen felteszik maguknak ezeket a kérdéseket.¹

Több mind húsz éve figyelem már a gyülekezetük stratégiai kérdéseire és problémáira lelkesen megoldást kereső vezetői stábokat. A vezetők egyik kedvenc elfoglaltsága a szolgálattal kapcsolatos legújabb irányzatokról folytatott eszmecsere. Élvezettel vitatják meg, milyen látást vettek és azt hogyan próbálják megva-

lósítani az egyes gyülekezetek. Probléma akkor kezdődik csupán, amikor rátekinünk a maguk gyülekezetére, és latolgatni kezdik, náluk vajon melyik ötlet válna be leginkább, azaz melyiket érdemes „kipróbálni”.

Amikor egy vezetői csapat anélkül választ a „menüből”, hogy megvizsgálta volna a saját gyülekezetét, átugorja a kulcsfontossággal bíró tervezési szakaszt. Másoktól tanulni nagyszerű dolog; hasznos lehet megfigyelni,

ki hogyan kormányozza a gyülekezetét, milyen elvek vezérelnek a döntéseiben, vagy milyen programokat, szolgálatokat szervez munkatársaival. Ám aki elmulasztja mindezeket megelőzően kikérni

Isten egyedi programját a maga gyülekezetére nézve, korlátok közé szorítja az Úrtól megadott lehetőségeit.

VIZSGÁLJUK MEG A MAGUNK UJJLENYOMATÁT

Isten minden egyes gyülekezetet saját ujjlenyomattal látott el. Az egészséges és étellel teli gyülekezet titkát kutatva szánjunk némi időt ennek az egyediségnek a felfedezésére is, s ha felismertük, miben vagyunk mások, mint a többiek, fogadjuk azt örömmel. Terveinket, programjainkat és a szolgálati lehetőségeket is úgy alakítsuk, hogy láthatóvá válják bennük gyülekezetünk sajátos arculata.

Képzeljük el, mi történne, ha nem állna módunkban lemásolni egyetlen másik gyülekezet programját sem! Mihez kezdenénk, ha ki kellene selejteznünk könyvtárunkból minden olyan irományt, amely tele van szolgálattelvőknek szánt okos tanácsokkal? Kibírnánk-e egy évig vagy akár csak egy hónapig is anélkül, hogy részt vegyünk valamilyen konferencián, vagy egy újabb kézikönyvvel gazdagítsuk amúgy is roskadozó polcunkat?

Mi történne, ha egyszer csak megálljt parancsolnánk annak a szűnni nem akaró véleményáradatának, amely teletömi postafiókunkat és elménket ragyogóbbnál ragyogóbb, a magunk gyülekezete számára is igen kecsegtetőnek tetsző ötletekkel? Mi lenne, ha most mindjárt lemondanánk a következő találkozózt egy újabb, másik gyülekezetbe járó testvérrel, akire azért gondoltunk rászánni néhány percet, hogy átadjon nekünk egy "nagyszerű anyagot", amihez ő is csak nagy' nehezen jutott hozzá? Képesek vagyunk-e kiszállni a taposómalomból néhány hónap erejéig, hogy végre önállóan ítéljük meg gyülekezetünk aktuális egészségi állapotát, ne pedig mások szabják meg, miként tehetnénk egészségesebbé és élőbbé?

Bárki számára garantálni merem, hogy ha szakít végre a különféle nyomasztó elvárásokkal, és megpróbál inkább azokra a nehéz kérdésekre választ találni, melyek gyülekezete Istentől kapott egyedi és utánozhatatlan voltával kapcsolatosak, szolgálata soha többé nem lesz a régi.

A MÉRLEGRE TESSÉK!

Amikor legutóbb éves ellenőrzésen jártam házi orvosomnál, a nővérke udvariasan a mérleg felé tessékelt. Minden porcikám tiltakozott ellene, hogy vadidegen létére tudomást szerezzen egy ilyen csak és kizárólag rám tartozó dologról. Vonakodva léptem a mérlegre - miután megszabadultam cipőmtől, órámtól, szél-dzsekimtől, nyakkendőmtől, na meg a tárcámtól. Jöjjön, aminek jönnie kell, gondoltam. Vigaszt egyedül abból merítettem, hogy a nővértől valóban soha életemben nem láttam, így aztán aligha oszthatta volna meg e bizalmas információt bárkivel is, az orvost kivéve.

Na, nem mintha súlyfelesleggel küszködnék. Egyszerűen csak arról volt szó, hogy a rendelőben rám váró tortúrák közül többek között a lelepleződésnek ez a formája sem volt ínyemre. De tetszett vagy sem, egészségi állapotom feltárásának mégiscsak a méredzkedéssel kellett kezdődnie. Az orvosnak teljes képet kellett alkotnia rólam, mielőtt megmondhatta volna, hogyan válhatnék egészségesebb emberré.

Miután mindenem túlvoltam, nyugalommal töltött el annak a biztos tudata, hogy egy kiváló szakember a fejem búbjától a lábam ujjáig tüzetesen megvizsgált. Alapvetően biztató hírekkel szolgált, majd javasolt néhány ellenőrző vizsgálatot, felírt egy új gyógyszert és figyelmembe ajánlott egy másik szakembert, akit, úgy vélte, érdemes lenne felkeresnem. Nem másokról alkotott képeket dugott az orrom alá, akikhez ildomos volna felzárkóznom, és más bajokkal küszködő betegekkel sem hasonlított össze. Egyedül az egészséget tartotta szem előtt, majd a lehető legnagyobb együttérzéssel néhány megszívlelendő javaslatot tett.

Követtem az utasításait, s ennek köszönhetem, hogy most jobban érzem magam, mint valaha, és megújult erővel nézek a rám váró feladatok elébe. A házi orvosnál tett látogatásom tehát teljes mértékben a javamra vált. Igaz ugyan, hogy az újonnan szerzett ismeretek és kiszabott tilalmak kissé megbonyolítják a mindennapjaimat, mégis megéri, mert tele vagyok életerővel.

A gyülekezet számára is hasonlóan áldásos következménnyel jár az alapvető „kivizsgálás” elvégzése, hiszen ezek után jobb érzéssel gondolhatunk a „test” állapotára. A tények közös feltárását követően meghatározhatjuk, milyen „kúra” felelne meg leginkább gyülekezetünk egyedi jellegének. Érdemes tehát rászánni magunkat a „megmértetésre”, mielőtt körüljárnánk a szolgálatokkal kapcsolatos kérdéseket, illetve feladatokat tűznénk ki magunk elé a következő hónapokra nézve.

DIAGNÓZIS – PROGNÓZIS

Ám a méredzkedéssel csupán az első kellemetlenségen estünk túl. Mindenki tudja, hogy egy alapos kivizsgáláshoz a vérnyomás- és lázmérés, a vér- és vizeletvizsgálat, valamint egy sor egyéb rutineljárás is hozzátartozik, mellyel a már felmerült vagy esetlegesen felmerülő egészségügyi problémáknak elébe mehetünk. Sokkal jobb a bajt megelőzni, mint akkor kapkodni megoldás után, amikor az már felütötte a fejét.

Nathan fiunkkal az utóbbi néhány évben számtalanszor megjártuk a Bostoni Gyermekkórházat. Rendszeresen vissza kell vinnünk ellenőrzésre jobb lábának gyenge sípcsontja miatt. Az ortopéd orvosok sokat tettek Nathanért. Nem csupán megállapították a betegségét (diagnózis), hanem reményt is adtak a nehézségektől semmi esetre sem mentes jövőjére nézve (prognózis).

Diagnózis és prognózis között óriási a különbség. A diagnózis „jelek és tünetek alapján történő kórmeghatározás; adott állapot, helyzet vagy probléma eredetének vagy természetének feltárása és elemzése”.² A prognózis ezzel szemben „egy betegség lefolyására vonatkozó előrejelzés; a túlélési és gyógyulási kilátások megítélése adott betegség szokásos lefolyása vagy a szóban forgó eset egyedi jellemzői alapján”.³ Míg a diagnózis a jelen tényekkel foglalkozik, a prognózis a jövővel kapcsolatban szolgáltat információt.

Connecticut állam déli részén egy forgalmas autópálya mentén három óriásposzter hívja fel a figyelmet a diagnózis és a prognózis eltérő jelentés tartalmára. A képek egy egészségügyi intézményt reklámoznak, és nem csupán a két fogalom közti különbséget szemléltetik, hanem reménnyel is szolgálnak a rajtuk ábrázolt páciensek számára. Bármennyire legyengítette is őket a betegség, a képek reményteli jövővel biztatják őket. Aki felkeresi a szóban forgó gyógyközpontot, az nem csupán a diagnózisnak megfelelő kezelésben részesül, hanem reményt is kap a jövőjére nézve. Az intézmény alkalmazottai még a leglesújtóbb diagnózis esetén is igyekeznek biztatással szolgálni pácienseik számára.

Nincs ez másképp a gyülekezet esetében sem. Bármilyen egészségi állapotnak örvend vagy nem örvend gyülekezetünk (diagnózis), egy egészséges, reményt keltő jövőkép (prognózis) új lendületet adhat a közösségnek.

Miközben a Szent Szellem vezetése alatt gyülekezetünk egyedi „ujjlenyomatát” vizsgáljuk, fontos, hogy reménykedve tekintünk a jövőbe. Ne feledjük, hogy az orvosok Orvosa végzi a kivizsgálást, aki tökéletesen látja, hallja és átérzi szükségünket és törekvéseinket. Ő soha nem hagy el, sem el nem távozik tőlünk. Erősen tart bennünket karjában, s az ő biztos útmutatása áldottabbá teszi utunkat. Amennyiben megvisel is bennünket a valósággal való szembenézés, jelenlegi állapotunk diagnosztizálása, bízunk benne, hogy tőle reményteli prognózist kaphatunk.

VÉGIG AZ ÚTON

Minden előjárónak bátorításra és biztatásra van szüksége, ha rászánja magát, hogy feltérképezze, Isten milyen egyedi értékekkel, képességekkel ruházta fel gyülekezetét. Szívesen oda állnék az ilyen bátor lelkipásztorok mellé, hogy emlékeztessen őket néhány fontos dologra, ami rájuk, munkatársaikra és gyülekezeteikre vár felfedezőútjuk során.

TÁVOLSÁGI UTAZÁS

Hosszú időbe telik, míg tüzetesen megvizsgáljuk, milyen ujjlenyomattal látta el Isten a gyülekezetünket. Az első 4-6 hónap különös aktivitást igényel a részünkről, ám a dolog ezzel még korántsem ér véget. Felfedező utunk első lépései alapjaiban meghatározzák eredményességünket, de nem helyettesítik az egész „utazást”. Vezetőként ne riadjunk vissza az előttük álló távolságtól, hanem töltsön el bennünket izgalommal a tudat, hogy útközben újabbnál újabb ismeretekkel gazdagodhatunk. Ne engedjük, hogy gyökeret verjen a magunk és munkatársaink szívében és értelmében a félelem, a csalódás vagy a viszálykodás magva. Habár a gyülekezet mélyreható vizsgálata hosszasan tartó folyamat, egyben

- örömteli,
- hit-alapú,
- látásformáló,
- csapatépítő,
- Krisztust magasztaló
- és a Szent Szellem által vezetett is.

TERVEZÉS

A SZENT SZELLEMMEL

A gyülekezet jövőjének megtervezéséhez hét kulcsfontosságú kérdésre kell választ adnia a vezetőségnek. Hogy az előjárók mennyire jutnak egyetértésre a válaszok tekintetében, függ az adott körülményektől, valamint a vezetők egymáshoz fűződő kapcsolataitól is. A Szent Szellem vezetése alatt közösen el-

fogadott terv határozza majd meg, mennyire tud hatékonyan működni gyülekezetünk a következő hónapokban. Próbáljuk tehát megválaszolni vezetőtársainkkal az alábbi hét kérdést:

1. A szellemi szükségek felmérése Melyek gyülekezetünk és városunk legégetőbb szellemi szükségletei?

2. Erősségek és gyengeségek Melyek gyülekezetünk erősségei és gyengeségei?

3. Lehetőségek és veszélyek Próbáljuk eldönteni az első két kérdésre adott válaszok tükrében, hogy melyek lehetnek gyülekezetünk legfontosabb szolgálati lehetőségei, és milyen lehetséges veszélyekkel kell elsősorban szembenéznie.

4. A szolgálat jövője Milyen módon és mely eszközökkel lehetne hatékonyabbá tenni gyülekezetünk szolgálatát?

5. A szolgálat alapja Mi az a legfontosabb alap, amelyre a különböző szolgálati ágakat felépíthetjük? Egy szolgálat alapját képezheti egyebek között a hitvallásunk, a látásunk, a küldetésünk, a filozófiánk vagy egy másik szolgálati ág is.

6. A szolgálat céljai Milyen célokat kívánunk kitűzni magunk elé - a Szent Szellem indíttatására - a gyülekezet szolgálatának hatékonyabbá tétele érdekében a következő egy év során? És melyek legfőbb céljaink a következő 2-3 évre nézve?

7. Konkrét lépések Milyen konkrét lépésekből álljon az az akcióterv, amelyet követve a kitűzött célok elérhetővé válnak?

ELKÖTELEZETT CSAPAT

Minél nagyobb mértékben sikerül aktivizálni munkatársainkat közös felfedezőutunk során, annál nagyobb eredményre számíthatunk. Minél inkább magukénak érzik az ügyet, annál többre juthatunk velük. Határozzuk el közösen, hogy – legalábbis egy időre – megszűnünk átkacsintgatni más, a magunkénál sikeresebb gyülekezetekhez, s próbáljuk ehelyett azt felismerni, velünk mi lehet Istennek a terve. Legyünk rá szabadok

Krisztusban, hogy azok legyünk, illetve azzá váljunk, akinek Ő szeretne látni bennünket, s így gyülekezetünk beteljesíthesse az Úrtól kapott elhívását.

A MEGKÜLÖNBÖZTETÉS AJÁNDÉKA

Miután felfedeztük, milyen egyedi ajándékokkal és képességekkel áldott meg bennünket Isten, lassan újra elérkezik az idő, amikor elővehetjük szakkönyveinket, elmehetünk egy-egy konferenciára, szakemberrel konzultálhatunk vagy képzéseken vehetünk részt. Ekkorra azonban már tisztán fogjuk látni, hogy egy jó ötlet nem feltétlenül a legjobb ötlet számunkra és gyülekezetünk számára. A bölcs vezető különbséget tud tenni, s ki tudja választani a felkínálkozó lehetőségek közül azt, amelyik a leginkább illeszkedik a gyülekezet jelenlegi szolgálatához, illetve a leghasznosabbnak bizonyulhat a jövőben. A legjobb szakkönyvekkel és segédletekkel sem megyünk sokra mindaddig, amíg meg nem fogalmazzuk, melyek gyülekezetünk legégetőbb szükségéi és elsőbbséget élvező feladatai. A különböző források között e szükségeket és prioritásokat szem előtt tartva válogassunk, hogy az elkövetkező hónapokban nagymértékben javulhasson gyülekezetünk szolgálati hatékonysága.

A CÉL

Útközben azonban egy pillanatra se tévesszük szem elől a célt: azt tudniillik, hogy egészségesebb gyülekezetté szeretnénk válni. Az egészséges gyülekezet Isten gyülekezete – élő dicsőítéssel, egészséges kapcsolatokkal és olyan szolgálatokkal, amelyek dicsőséget szereznek neki és építik országát. Amennyiben azt tűztük ki magunk elé végső cél gyanánt, hogy megváltozni lássunk emberi életeteket, lépésről-lépésre, bölcsen és megfontoltan próbáljunk előrehaladni – s tegyük mindezt az Úr neve dicsőségére és Jézus Krisztus egyházának épülése érdekében!

Stephen A. Macchia

a Vision New England elnöke
(Acton, Massachusetts, USA)

JEGYZETEK

1. Ezekről a kérdésekről szól Stephen A. Macchia: *Becoming a Healthy Church* című könyve (Baker, 1999) és az ehhez kapcsolódó munkafüzet (Baker, 2001). Kivonat a *Becoming a Healthy Church* című könyv munkafüzetéből.
2. Webster's Third New International Dictionary of the English Language (Springfield, Mass.: Merriam-Webster, Inc., 1963), 622. old.
3. Uo. 1812. old.

Semmi sem befolyásolja jobban egy gyülekezet egészségét annál, hogy maga a pásztor milyen lelki egészségnek örvend. Az egészséges gyülekezeteket az Úr érzelmileg, testileg és szellemileg egyaránt egészséges szolgálai vezetik. Ahogyan a család sem lehet erősebb annál, amilyen erős házasságra épül, a gyülekezet sem lehet egészségesebb vezetőjénél. A következőkben röviden áttekintjük, mi mindentől függ a lelkipásztor egészsége.

AZ EGÉSZSÉGES PÁSZTOR MENTÁLISAN IS EGÉSZSÉGES

A segítő szakmák – köztük az intézményes egyházi és pásztori szolgálatok – a legtöbb feszültséggel járó foglalkozások közé tartoznak. A stressz voltaképpen az illetőt érő és terhelő kisebb-nagyobb viszontagságokat jelenti – afféle munkahelyi ártalom a segítő foglalkozások körében. Jóllehet az Úr munkája és elhívása sohasem terhes, az intézményes egyházi szolgálat halálos feszültséget róhat a pásztorokra; jellemző következménye ennek a szívroham és a szélütés, de szomorú módon még az öngyilkosságra is van példa. Az egészséges gyülekezetek élén álló egészséges pásztorok azonban nem a stresszbe hálnak bele.

A FESZÜLTÉG FORRÁSA LEHET BELSŐ, KÜLSŐ VAGY SZAKMAI JELLEGŰ

A Menninger Alapítvány egy 70-es években elvégzett felmérése alapján három fő okát nevezte meg a protestáns férfi papságot

fenyegető stressznek, melyeket ma is érvényesnek tekinthetünk:

- Maga a szolgálattevő. A pásztor saját személyisége is megnehezítheti az illető önmagához és másokhoz való viszonyulását. A szolgálattevők egy része nárcisztikus hajlamú. Szeretik, ha mások felnéznek rájuk és csodálják őket, de komoly kihívást jelent számukra, hogy bárkivel is igazán közeli kapcsolatot teremtsenek. Az emberekkel szembeni távolságtartást nem egyszer Istentől kapott hivatásuk velejárójának tekintik. Mások különböző vallásos rituálékkal próbálnak fölülkerekedni a lelküket mételyező büntudaton. Isten gyógyító ereje minden ilyen jellegrű problémára elegendő válasz, feltéve hogy készek vagyunk olyannak látni és megismerni magunkat, amilyennek „mások látnak bennünket” – különös tekintettel Istenre –, valamint kérni, hogy segítsen mind inkább hasonlónak válnunk Őhöz.

- A felmérés során megkérdezett szolgálattevők mind-egyike fájdalommal teli, boldogtalan házasságra panaszkodott. A válás ritkán jöhetett csak szóba,

**Kirobbanó düh vagy
ODARADÓ SZOLGÁLAT?**

hiszen az általában a szolgálattevő pályájának végét jelentette volna. Ilyen drasztikus lépésre éppen ezért többnyire sem a szolgálattevő, sem pedig a házastársa nem akarták rászánni magukat. Nem lehet elégszer hangsúlyozni, mennyire fontos, hogy ki-kik komoly figyelmet szenteljen a házasságának. Ha szükséges, kérjünk segítséget, és határozzuk el, hogy mindent megteszünk hitvesi kapcsolatunk megjobbítása érdekében. E lépés alapvető fontossággal bír érzelmi egészségünk és szolgálatunk egészségének megőrzése szempontjából.

- A szolgálattevők úgy érezték, a gyülekezetben rájuk háruló feladatok és elvárások jelentik a feszültség legfőbb forrását. Az ilyen jellegű feszültség leginkább a lelkész sokrétű tevékenységéből adódik: egyszerre prédikátora, lelkigondozója, tanítója, koordinátora és pásztora a gyülekezetének. A szolgálattevők többsége nem mindegyik szerepkörben mozog egyformán otthonosan, ugyanakkor kötelességnek érzi, hogy

valamennyiben kiváló teljesítményt nyújtson. Egyeseknek a személyes kapcsolatteremtés és a házcsoport-vezetés az erősségük, mások a szószéken hozzák legjobb formájukat, megint mások szervezői, irányítói ajándékkal rendelkeznek. Nincs az a pásztor, aki valamennyi vezetői feladatának ugyanolyan színvonalon tudna eleget tenni. Szüksége van olyan munkatársakra, akik kipótolhatják hiányosságait, s így valamennyi szolgálati terület szakszerű kormányzás alá kerülhet.

KIÉGÉS – A TÚLTERHELTSÉG EGYIK JELE

Égni vagy kiégni?

Az érzelmi kiégés egyik jele, ha az ember veszít szokásos energiaszintjéből, illetve elveszíti optimizmusát és szeme előtt a célt. Másoknál az érzelmi kiégés fizikai problémákat idéz elő, például gyomorfekélyt, gyakori és/vagy kínzó fejfájást, hátfájást, gyakori megfázásos tüneteket vagy szexuális problémákat. Ezek mind a kiégés veszélyére hívják fel előre a figyelmet. A stressz egyetlen szolgálattevőt sem kímél, és tovagyűrűző hatása eléri az illető házastársát, gyermekeit, majd végül a gyülekezetét is. A kiégés egyik korai jele a túlzott

lelkesedés – amikor az ember irreális célokat tűz ki maga elé, s azokat irreális tervek útján kívánja elérni.

A kiégés jele továbbá a stagnálás is, amikor a szolgálatból

Richard D. Dobbins

Néhány gondolat szolgálattevőknek a lelki egészség megőrzéséről

kivész minden izgalom, pusztá kötelességgé válik. A frusztráció a stagnálás ikertestvére: a pásztor ekkor úgy érzi, képtelen eleget tenni feladatainak. Ilyen lelkiállapotban hajlamos mások elleni kirohanásokra, s nem helyénvaló hangnemen beszélni házastársával, gyermekeivel és/vagy gyülekezete tagjaival. Ilyen helyzetben az ember mentális energiái java részét kapcsolatai toldozására-foltozására kell, hogy fordítsa. Ha valakivel rendezetlenné válik a kapcsolata, az nem csak őt, de a másikat is éppúgy akadályozni fogja szolgálatában. Kölsönös érdekükké válik a megoldáskeresés, amihez az egyik fél részéről bocsánatkérésre, a másik fél részéről pedig megbocsátásra van szükség.

A kiégés másik gyakori kísérője az apátia, vagyis a szolgálati feladatok hanyagolása vagy kerülése. A kiégett pásztor semmi sem érdekli, legyen bár szó egy telefonhívás elintézéséről vagy egy prédikációra való felkészülésről. Nem nézi meg a postaládáját, nem hallgatja meg az üzenetrögzítőt, és a vasárnapi istentisztelet gondolata sem tudja lázba hozni.

De létezik még egy lehetőség a kiégett pásztor számára, éspe dig az intervenció, azaz egy döntő beavatkozás, amely véget vet az ördögi körnek.

A kiégés két fő jellemzője

A kiégés először is rendkívül fertőző betegség. A munkatársak és a gyülekezeti tagok könnyen elkapják tüneteit – az irreális célok náluk is kiégéshez vezethetnek. Az a szolgálattevő, aki frusztrációval, stagnálással és/vagy apátiával küszködik magánéletében és szolgálatában, hamarosan egy frusztrált, stagnáló és apatikus gyülekezet élén fogja találni magát.

Másodszor, a kiégés fázisai nem sorban követik egymást és bekövetkezésük nem törvényszerű. Előfordulhat, hogy egy illető ugyanazon két-három fázison megy keresztül újra és újra – mint aki képtelen kiszállni egy ringlisztról –, de soha nem tapasztalja meg a kiégés valamennyi tünetét.

Kiégés: a vég kezdete vagy a kezdet vége?

A kiégés jelenthet halálos fenyegetést az illető szolgálatára nézve – ilyenkor ez a vég kezdete. Ám akár jó is származhat belőle: a szolgálattevő talán ezek után kezdi végre azt tenni, amire valójában elhívást kapott Istentől; ilyen értelemben a kiégés jelentheti egy rossz kezdet végét és egy új korszak kezdetét is, amikor a szolgáló „nyugalmat talál a lelkének” a gyönyörűséges igában, az Úr könnyű terhével a vállán (lásd Máté 11:29–30).

Winston Churchill igen óvatosan úgy definiálta a II. világháború egyik fordulópontját, mint amely „talán nem a vég kezdete, hanem a kezdet vége.”² Akarjunk még azelőtt véget vetni a kiégésnek, mielőtt az felémésztene bennünket és szolgálatunkat! Íme néhány módja annak, hogy miként kerekedhetünk felül a kiégés problémáján, hogy egészséges pásztoroként, egészséges gyülekezettel a hátunk mögött, szolgálatunkkal dicsőséget szerezzünk Istennek, országá pedig növekedjék.

- A lelkesedést realizmussal ellensúlyozzuk. Kérjük meg néhány megbízható személyt, hogy ha szükségét érzi, bátran szembesítsenek bennünket a valós helyzettel. Csندességünkben mi magunk is kérjük az Urat, hadd lássuk reálisan, mit kellene és mit áll módunkban megtenni.

- A stagnálás legjobb ellenszere, ha felkavarjuk magunk körül az állóvizet. A különböző továbbképzések és – akár szervezett, akár nem szervezett – szellemi tevékenységek gyakran igen hasznosnak bizonyulnak, mert új oldalról világíthatják meg a szolgálati teendőket.

- A frusztráció energiát szabadít fel. Tanuljunk meg felismerni életünkben és szolgálatunkban a frusztrációt, és igyekezzünk az így felszabaduló fölös energiákat a pozitív változás irányába terelni.

- Az apátiát váltsa fel az aktivitás. Kérjük az Urat és egy-két bizalmas barátunkat, hogy segítsenek újra felfedezni, milyen örömmünket leltük korábban abban, ha bemutathattuk az embereknek Isten szeretetét.

A férfiak nem ismerik be egykönnyen, ha segítségre szorulnak, legyen bár szó családi problémáról vagy bizonytalanságról valamilyen döntéssel kapcsolatban. Szeretjük „önfenntartónak” hinni magunkat, ám az ilyen esetek éppen az ellenkezőjére emlékeztetnek bennünket: arra, hogy nagyon is rászorulunk mások segítségére.

Pásztorok esetében a probléma még hatványozottabban jelentkezik. A versengés számos pásztorra arra visz rá, hogy kilönlvonuljon szolgálatársaitól – azoktól, akik leginkább megértenék gondjait. Ne féljunk közel kerülni néhány lelkész társunkhoz és kölcsönösen egymás támaszává válni. Hallottam egyszer egy lelkészről, aki gyakran képes volt egy órát autózni egy másik városig és ott beülni egy római katolikus pap gyóntatófülkéjébe, csak hogy őszintén beszélgethessen Isten egy emberével. Nem szabadna ennyire tartanunk egymástól. Mindannyiunknak nagy szüksége van a kölcsönös erkölcsi, szakmai és szellemi támogatásra.

KEZELJÜK A STRESSZT, MIELŐTT KIÉGNÉNK

Őrizzük meg egyensúlyunkat

Mindenkinek szüksége van rá, hogy egészséges mértékben terheket viseljen az életben. A stressznek ez az optimális szintje – a pozitív stressz – segít abban, hogy csúcsteljesítményt nyújthassunk. A pozitív stressz tudományos definíciója így hangzik: „Egyensúlyi állapot az önzés és az önzetlenség között, mely által az egyén kellő lendületre és energiára tesz szert a másokkal való törődéshez.”³ Meg kell tanulnunk egyensúlyban tartani az Istennel való kapcsolatot, a munkát, a kikapcsolódást, emberi kapcsolatainkat, valamint a magunk és a családjaink szükségseivel való törődést. A szüntelenül robotoló, lazítani sosem akaró ember nem csupán halálra utatja a környezetét, de erősen ki van téve a lelki, testi és érzelmi csőd – azaz a kiégés – veszélyének is.

Vesd az Úrra terhedet!

A stresszkezelés egyik leghatékonyabb eszköze a következő tanácsban foglalható össze: „Minden gondotokat [feszültségeket és félelmeteket] óreá vessétek, mert neki gondja van rátok” (1 Péter 5:7; a szerző magyarázatával). Istennek hála, sok évvel ezelőtt megtanultam minden gondomat Őrá vetni, ami elképzelhetetlen mértékben felszabadított a szolgálattal kapcsolatos feszültségek alól.

Először is, gondoljuk át, vajon módunkban áll-e tenni valamit az adott helyzetben. Amennyiben úgy ítéljük meg, hogy igen, imádkozó szívvel tegyük meg a szükséges lépéseket.

Ha viszont úgy látjuk, hogy jelenleg semmit sem tehetünk, de reménykedünk benne, hogy később javíthatunk a problémán, jegyezzük be a naptárunkba, hogy mikor szándékozunk lépni az adott kérdésben. Addig is folyamatosan imádkozzunk érte.

Ha viszont arra a véleményre jutottunk, hogy sem most, sem a jövőben nem tudunk segíteni magunkon, gondoljuk át,

ki más segíthetne. Vegyük fel a kapcsolatot az illetővel és osszuk meg vele a problémánkat.

Végső soron pedig, ha nem tudjuk megoldani a problémát, de mást sem találunk, aki képes lenne rá, imádságban vigyük az Úr elé a gondunkat, és lépünk tovább olyan kérdésekre, ahol tudunk mit tenni az előrelépés érdekében.

Így tehetjük le gondjainkat az Úr mindenható kezébe. Tanítsuk meg rá a gyülekezeti tagokat is, hogy így gondolkozzanak erről a bibliaversről. Mondjunk rá példákat, ki hogyan vetette az Úrra a terheit anélkül, hogy bárkinek is csorbítanánk a tekintélyét. Beszéljünk arról is, hogy mi hogyan tettünk le az Úr kezébe egy kilátástalannak tűnő helyzetet – és hogy e lépés milyen békességgel töltött el bennünket.

Tanuljunk meg imában lerázni magunkról „balsorsunk minden nyűgét s nyilait”⁴

Isten Igéje, az imádság és az elmélkedés Istentől kapott fegyvereink, melyekkel elkerülhetjük, hogy felemésszenek és/vagy megkeserítsenek bennünket a pásztori szolgálattal gyakran együtt járó fájdalmak és bosszúságok. Az érzelmi fájdalmak „átimádkozása” négy lépésben történik.

1. Imádkozás közben fordítsuk figyelmünket arra az eseményre vagy kapcsolatra, amelyből fájdalmunk származik. Mondjuk el Istennek őszintén, mit is gondolunk. Ő egyébként is tudja, nekünk azonban szükségünk van rá, hogy megfogalmazzuk legbensőbb gondolatainkat Olyasvalakinek, akiben megbízhatunk, és aki szeret bennünket; ez önmagában is gyógyír a lelkünknek.

2. Imádságban érzelmileg is koncentráljunk a fájdalmas eseményre vagy kapcsolatra. Engedjük felszínre törni és kifejeződni, bármilyen egyéb érzéseket váltson is ki belőlünk a fájdalom. Találjunk alkalmas időt, amikor kettesben lehetünk az Úrral, hogy ha kell, ki is zokoghassuk magunkat előtte. Tegyük ezt mindaddig, amíg megkönnyebbülünk, érzelmileg felszabadulunk.

3. Keressünk Isten jelenlétében más, kevésbé fájdalmas magyarázatot a történetekre vagy az adott helyzetre. A Szent Szellem eszünkbe fog juttatni ide vonatkozó igeverseket. Szíven találhatnak bennünket egy bizalmas barátunk szavai, esetleg felcsendülhet a lelkünkben egy kedves dicsőítő ének. Előfordulhat, hogy az a személy, aki fájdalmat okozott nekünk, rádöbben, mit is tett, ami nem csupán megkönnyebbülést vált ki belőlünk, de Istentől jövő irgalmat is ébreszt szívünkben az illető iránt. Minden lehetőséget Isten Igéje fényében mérlegeljünk. Minden, ami Istentől jön, élet és egészség forrása lesz számunkra, és hosszú távon a gyülekezetünk számára is.

4. Határozzuk el, hogy elfelejtjük a történetek korábbi, fájdalmas magyarázatát, és helyette az új, kevésbé fájdalmas magyarázatot fogadjuk el, amelyre imádkozás közben jutottunk. Írjuk be a naptárunkba és keltezzük a bejegyzést, hogy jobban rögzüljön bennünk a szándék. Dicsőítsük Istent mindazért, amit megmutatott nekünk.

Lehetséges, hogy meg kell ismételnünk néhányszor az „átimádkozás” fenti lépéseit, de a végeredmény megéri a vesződéséget. Akkor le-

hetünk biztosak benne, hogy lezártnak tekinthetjük a problémát, ha a régi sérelem új magyarázatára lelkünk és szellemünk egyaránt „rá tud bólintani”. Ekkor képesnek fogjuk érezni magunkat arra, hogy helyes és egészséges módon reagáljunk a különböző élethelyzetekre.

Az Úrral való szoros kapcsolatból olyan erőt nyerhetünk, melynek segítségével könnyebb lesz elfogadnunk, hogy a gyülekezeti tagok közül nem mindenkinek tetszik majd minden, amit teszünk. Jézus sem nyerte el mindenkinek a tetszését. Sokan fenyegetésnek vették igaz szavait, mások pedig nem fogták fel azok jelentőségét. Olyanok is szép számmal akadtak, akik nyilvánosan kigúnyolták és kinevették. Jézus előre tudta, hogy ez fog történni, mégis lejött a földre, s amikor mindenki más elhagyta, az Atyához fűződő szoros kapcsolatára támaszkodott. Azt is tudta – és erre másoknak is felhívta a figyelmét –, hogy neki azzal a feladattal kell foglalkoznia, amelyet az Atya bízott rá (Lukács 2:49). Mindvégig sokat fektetett az Atyával való kapcsolatába, és Isten Országának az ügyét tartotta szem előtt.

Életével e szempontból is követendő példát állított Isten szolgálói elé. Ápoljuk mi is mindenekelőtt az Istennel, a házastársunkkal, a gyermekeinkkel és más családtagjainkkal való kapcsolatunkat, és csak ezután következzen fontossági sorrendünkben a szolgálat, amelyre elhívást kapunk. Teendőink ilyenén rendszerezése segít az egészséges lelki egyensúly megőrzésében, ahogyan abban is, hogy egy egészséges gyülekezet stresszmentes életet élő, egészséges szellemi vezetőjévé váljunk.

Bástyázzuk körül a gondolatainkat

Isten emberei ezrével esnek áldozatául manapság a paráznaságnak, különösen az internetes pornóoldalakon keresztül. Az új évezredben ez a keresztyénekre leselkedő leggyakoribb kísértésforma. Az olvasó talán nem is hinné, milyen komoly problémával állunk szemben. Soha nem szabad azt hinnünk, hogy csak mert az Urat szolgáljuk, máris megmenekültünk a sátántól eredő gondolatok, késztetések és fantáziák elől. Éppen ezért nagy körültekintéssel válasszuk meg, hogy mivel töltjük a szabadidőnket.

Szűrjük meg gondolatainkat azzal a szűrővel, amelyet Pál apostol is ajánl figyelmünkbe: „Továbbá, Atyámfiai, a mik csak igazak, a mik csak tisztességesek, a mik csak igazságosak, a mik csak tiszták, a mik csak kedvesek, a mik csak jó hírűek; ha van valami erény és ha van valami dicséret, ezekről gondolkodjatok.” (Filippi 4:8 [Károli])

Ezen a szűrőn csak azok a gondolatok, késztetések és fantáziák juthatnak át, amelyeket Isten juttat eszünkbe a Szent Szellem által. Ezek jellemzően kreatív, produktív, életet adó, a szolgálatunkat előrevivő, nem megterhelő, hanem inkább felszabadító, és nem is fájdalmas, hanem könnyen elviselhető gondolatok.

Maradjunk tehát napi kapcsolatban Istenünkkel az imádság és a bibliaolvasás által amellet, hogy „hivatalból” is sok időt töltünk imádkozással és igetanulmányozással. Törekedjünk kiegyensúlyozott életvitelre, mert ily módon felvértezhetjük lelkünket a stressz, a mardosó bűntudat, illetve a magánéleti és kapcsolati problémák káros hatásaival szemben. Isten segítségével tanuljuk meg, hogyan lehet át-
imádkozni az életben adódó nehéz helyzeteket, és minden gondunkat az Úrra vetni. Ha ezt megfogadjuk, örömteli, egészséges lelkű pásztorokká lehetünk, akik személyes példaadásukkal és szolgálattal vezetnek ugyancsak egészséges és gyarapodó gyülekezetük tagjait, dicsőséget szerezve ezzel Istennek.

Végezetül, emlékezzünk rá, mit ígért nekünk szerető Urunk: „Az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű” (Máté 11:30). Jézus afelől is biztosít bennünket, hogy „a józanság lelkét” kaptuk (2 Timóteus 1:7), továbbá hogy imádkozik értünk (Lukács 22:32). Nem küld ki tehát bennünket felkészületlenül a szolgálatba. Éppen ellenkezőleg: azt ígéri, hogy be fogja tölteni minden lelki szükségünket, sőt többet is tesz ennél. Annak a szolgálattelvőnek, aki jó kapcsolatban van az Úrral, önmagával, a házastársával, gyermekeivel, és megfelelően viszonyul Isten munkához is, minden esélye megvan rá, hogy egészségesen végezze szolgálatát – és egészséges gyülekezetet neveljen az Úr neve dicsőségére.

Dr. Richard D. Dobins

klinikai pszichológus,
valamint az EMERGE
Ministries alapítója
és orvosigazgatója.
(Akron, Ohio, USA)

JEGYZETEK

1. Robert Burns (1759-1796) skót költő. Részlet a "To a Louse: On Seeing One on a Lady's Bonnet, At Church" utolsó soraiból (Egy tetűhöz, melyet egy hölgy kalapján láttam a templomban) (1786). Burns verse tetvekről szól, melyek egy nő kalapján és hajában élnek. A nőnek erről fogalma sincs, ezért azt sem tudja, hogy valahányszor megfordítja a fejét, csak úgy szórja a tetveket a körülötte lévőkre.
2. Részlet egy beszédből, amely 1942. november 10-én hangzott el a londoni polgármester avatóünnepélyén.
3. Kenneth N. Anderson, szerk., Mosby's Medical, Nursing, and Allied Health Dictionary, 5. kiadás (St. Louis: Harcourt, 1988), 595. old.
4. Hamlet 3. felvonás, 1. szín

Élet Isten jelenlétében:

Teológia

Edgar R. Lee

A Szent Szellem átformáló munkájának teológiai alapjai

Szolgálattevőként igen fontos elgondolkoznunk rajta, mi is valójában a feladatunk. A céltévesztett és hiányos információkon alapuló tevékenység, legyen az bármily komoly szándékú és lendületes, hamar zátonyra futtathat még egy ígéretes karriert is. A pasztorálteológia és az intézményi képzés éppen arra hivatott felkészíteni a szolgálattevőket, hogy e veszélyeket elkerülve kellő komolysággal, méltósággal és hozzáértéssel végezzék feladatukat. A modern vezetési elméletek elsajátítása és a menedzserképzés is rendkívül hasznos eleme lehet a keresztyének szolgálatra történő felkészítésének. Kétség nem fér hozzá: napjaink egyházvezetői minden eddiginél szélesebb körű képzésben részesülnek, s így könnyebb megbirkózniuk a modernkori szolgálat sokrétű kihívásaival.

Mielőtt azonban választ keresnénk a kérdésre, hogy mit is kell tennie egy szolgálótevőnek, azon gondolkozzunk el, hogy ki is valójában a szolgálattevő. Vajon érett keresztyén lelkülettel rendelkezik-e, ami azután értelmet, célt és helyes irányt adhat valamennyi teendőjének? Legyen bár férfi vagy nő, mennyire mondható Isten emberének? Fel-

adatai végzése közben vajon mennyire érzékeli lépésről lépésre, hogy Isten jelenléte kíséri?

Miközben azon munkálkodunk, hogy a szolgálattevő szakmai képzését és készségeit fejlesszük, fontos megújuló figyelmet szentelnünk a Szent Szellem ihlette szellemi átalakulás kérdésének is. Ehhez azonban azt is újra át kell vennünk, mit jelent Isten jelenléte a keresztyén hívő életében úgy általában, és még közelebbről: mit jelent a szolgálattevőében.

BIBLIAI ELŐKÉPEK

A Szentírásból ismert nagyszerű és istenfélő vezetők valamennyien Isten jelenléte biztos tudatában élték életüket és végezték szolgálatukat. Mózes így esedezett Istennél, miután szembesült a rá váró rettenetes kihívással, azaz hogy viszontagságok és nehézségek egész során keresztül éppen neki kell majd bevezetnie Izrael még igen kiforratlan nemzetét az Ígéret sosem látott Földjére: „Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket! Mi másból tudnánk meg, hogy én és a te néped megnyertük jóindulatodat, ha nem abból, hogy velünk jössz?” (2 Mó-

Az ószövetségi előképeket vizsgálva megállapíthatjuk, hogy a felkenetés egy illető Istentől jövő megbízását és képességtételét jelenti valamely szolgálat elvégzésére

Teológiai
vonatkozásban
azt
fontos
szem
előtt
tartanunk,
hogy
ahol a
Szentháromság
Isten
egyikével
találkozunk,
ott a
másik
kettő is
jelen van

zes 33:15–16) Az „arc” kifejezés héber megfelelője a paním. Ez a képies szóhasználat Isten jóindulatát és közelségét – azaz Isten jelenlétét mutatja be. Mózes olyannyira személyes és bensőséges közösségben élt Istennel, hogy a 2 Mózés 33:11-ben e megdöbbenő sort olvassuk: „Az Úr pedig színről színre beszélt Mózesrel, ahogyan az ember szokott szólni barátjával” (lásd Károli). Az isteni dicsőségtől Mózes arca sugárzóvá vált, és el kellett takarnia, mielőtt népe közé ment volna (34:29).

De az újszövetségi vezetők is különös módon érzékelték Isten jelenlétét. Mózes a Sinai hegyre ment föl, hogy Istennel beszéljen - Pál pedig a paradicsomba ragadtatott el, ahol újabb kinyilatkoztatást kapott az Úrtól (2 Korinthus 12:1–4). Pál bizonyos volt benne, hogy Isten munkálkodik személyén keresztül, ezért is mert így írni a rómaiaknak: „Mert szeretnék látni benneteket, hogy megerősítetekre valamilyen kegyelmi ajándékot adjak nektek” (Róma 1:11). Ugyanezen levél végén záróképpen még hozzáfűzte: „Azt pedig tudom, hogy amikor hozzátok megyek, Krisztus áldásának teljességével érkezem meg.” (15:29) A korinthusiaknak is „a Lélek bizonyító erejével” prédikált (1 Korinthus 2:4). Az apostol tisztában volt egyfelől erőtlenségével, másfelől viszont azzal is, hogy Krisztus ereje lakik benne (2 Korinthus 12:9). A damaszkuszi úti élménye egész életére és szolgálatára visszavonhatatlanul rányomta a bélyegét (Cselekedetek 9:1–9). Ahol csak megjelent Istennek ez az áldott, engedelmes edénye, maga a Úr is jelen volt és csodálatos módon munkálkodott.

Mind Mózes, mind pedig Pál olyan prófétai szolgálatra kapott elhívást és ajándékot, amely az üdvtörténet adott szakaszában egyedülállónak számított. Amikor kijelentést közöltek az emberekkel, a megkérdőjelezhetetlenség igé-

nyével léptek fel, ami esetünkben természetesen szóba sem jöhet. Ennek ellenére jól tesszük, ha minden egyéb tekintetben követjük példájukat, ha életünk és szolgálatunk során a gyakorlatba ültetjük tanításaikat, valamint ha mi is magunkévá tesszük azt az olthatatlan vágyat, amely bennük égett Isten megismerése és tetszésének elnyerése iránt. Példájukon felbuzdulva kezdjük el mi is tanulmányozni a Szentírást, hogy megértsük, miként tudja a XXI. századi szolgálattelvők életét és szolgálatát betölteni a Szent Szellem jelenléte.

AZ ÚJJÁTEREMTŐ JELENLÉT

Istennek bennünk lakozó jelenlétéről akkor szerezünk első tapasztalatainkat, amikor a Szent Szellem újjáteremtő erejével találkozunk. Amikor még hitetlenek voltunk, vétkeink és bűneink miatt egyben halottak is voltunk (lásd Efézus 2:1), és távol éltünk Isten jelenlététől. Jóllehet újra meg újra megtapasztalhatunk, ahogyan meggyőző erejével bennünk munkálkodik, először mégis akkor lépett be életünkbe a Szent Szellem, ahogy megvallottuk bűneinket, valamint elfogadtuk Krisztust Urunknak és Megváltónknak. Jézus felhívta rá Nikodémus – és vele együtt valamennyiünk – figyelmét, hogy az embernek „újja kell születnie. [...] Ami testtől született test az, és ami Szellemtől született, lélek az.” (János 3:6) A Názáreti Jézus a Szent Szellem természetfeletti munkája folytán fogant meg Mária testében (Máté 1:18, 20; Lukács 1:35). Ugyanez a Szellem hozza el Isten jelenlétét és viszi véghez újjászülő munkáját azoknak az életében is, akik Jézusba vetették hitüket.

Pál a Jézuséhoz hasonló terminológiával írja le Isten jelenlétét és a keresztyének életében végzett munkáját. Ezen túlmenően az Isten „újjászülő (palingenésia) és megújító (anakainosis) fürdője” kifejezéssel utal Isten újjáteremtő munkájára

(Titusz 3:5). Péter is foglalkozott a témával, és levelében „Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre” történő újjászületésről (anagennaó) ír (1 Péter 1:3). Pál ugyan más metaforával élt korinthusi levelezésében, de mégis ugyanerre céloz, amikor „új teremtés”-nek (kainé ktisis) nevezi a hívőket (2 Korinthus 5:17). Miután új teremtéssé lettünk, a szellemünket újjászüelő Szent Szellem maradandó lakozást vesz bennünk.

A KENETET ADÓ JELENLÉT

A keresztyének gyakran a felkent jelzővel illetik azokat a híveket, akiken láthatóan Isten keze nyugszik, minek köszönhetően úgy képesek prédikálni és tanítani vagy akár imádkozni is, hogy közben Isten jelenléte megtapasztalhatóvá válik, s az Úr munkálkodni kezd. Az ószövetségi előképeket vizsgálva megállapíthatjuk, hogy a felkenetés egy illető Istentől jövő megbízását és képessé tételét jelenti valamely szolgálat elvégzésére. Ezért hirdette ki Jézus a názáretiek körében: „Az Úrnak Lelke van énrajtam, mivel felkent engem (igei alak: chrió), hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek” (Lukács 4:18). Ahogyan Sámuel felkente Dávidot, és az Úr Szelleme erővel rászállt (1 Sámuel 16:13), úgy kente fel Jézust a Szent Szellem, mielőtt elkezdte volna hirdetni az Igét és bemutatni Isten erejét (Máté 3:16; Márk 1:10; Lukács 3:22; János 1:32–34; Cselekedetek 10:38).

A chrió, azaz „felkenni” ige csaknem minden esetben Jézusra vonatkozik (Lukács 4:18; Cselekedetek 10:38; Zsidók 1:9). Az újszövetségi szerzők az ószövetségi gyakorlattal szemben nem használják ezt a kifejezést sem az apostolok, sem pedig más keresztyén munkás szolgálati megbízásával („felszentelésével”) kapcsolatban. Megváltozik a szemlélet, s a felkenetés immár nem

csak néhány kiválasztott előjoga, hanem minden egyes hívő keresztyén részesülhet benne. Pál egyetlenegyszer említi csupán a chrió igét, és pedig pontosan ebben az értelemben: „Aki pedig minket veletek együtt Krisztusban megerősít és felken (chrió), Isten az. Ő pecsétjével el is jegyzett minket, és a Szellem zálogát adta szívünkbe.” (2 Korinthus 1:21–22) Ezt tehát azt jelenti, hogy valamennyi hívő fel van kenve. János is használja a „felkenetés” fogalmát a Szellem bennünk végzett munkájával kapcsolatban, ám hangsúlyozza, hogy a Szent Szellem folyamatos jelenléte az igazság megismerését és afelől való bizonyosságot eredményezi. „És nektek kenetek (főnévi alak: chrisma) van a Szenttől, és mindent tudtok.” (1 János 2:20 [Károli]). Majd hozzáteszi: „És az a kenet (chrisma), amelyet ti kaptatok tőle, bennetek marad [...], az a kenet (chrisma) megtanít titeket mindenre” (2:27). Az Újszövetség tehát számos helyen arra emlékeztet bennünket, hogy a hívőkön – beleértve azokat is, akik szolgálati elhívással rendelkeznek – Isten kenete nyugszik meg azt követően, hogy leszállt rájuk és maradandóan lakozást vett bennük a Szent Szellem.

A BENNÜNK LAKOZÓ JELENLÉT

A keresztyén hit egyik alapja az inkarnáció tana. János ezt mondta Jézusról: „Az Ige testté lett, közöttünk lakott” (skenoó) (János 1:14). János a Szent Szellem indíttatására használta a skenoó igét, melynek jelentése: „sátorozni”. Isten úgy határozott, hogy egy időre emberi testbe költözik és bűneik ellenére az emberek között fog lakni. Jóllehet Jézus mennybemenetelekor testben távol került tőlünk, mégis jelen van közöttünk a Szent Szellem személyén keresztül – akit egyben „Isten Lelkének” (Máté 3:16), „Krisztus Lelkének” (Róma 8:9) vagy „Jézus Krisztus

Amikor az ember Krisztusba veti a hitét, és Uraként fogadja be az életébe, Krisztus megerősíti az illetőt afelől, hogy valóban végbemegy benne mindaz, amiről a Szentírás beszél

Bármily sok utalást találunk is a Bibliában Isten működő erejére vonatkozóan, a Szent Szellem jelenlétéből fakadó lehetőségeket sajnálatos módon keresztyén körökön belül is gyakran figyelmen kívül hagyják

Lelkének” (Filippi 1:19) is nevezhetünk –, és szüntelenül népe között lakozik, akik fizikai sátorává lettek. Teológiai vonatkozásban azt fontos szem előtt tartanunk, hogy ahol a Szentháromság Isten egyikével találkozunk, ott a másik kettő is jelen van. Külön személyiséggel rendelkeznek ugyan, mégsem választhatók el egymástól abban az értelemben, ahogyan két különálló emberi személy.

Pál is egy hétköznapi kifejezéssel, a házban lakozás fogalmával írta körül Istennek bennünk lakozó jelenlétét. „Isten Lelke lakik bennetek” (oikeó – házban lakni) – írta a római keresztyéneknek (Róma 8:9). Még lényegretörőbben fogalmaz a korinthusiakhoz írott levelében: „ti Isten temploma (naos) vagytok, és az Isten Lelke bennetek lakik (oikeó)” (1 Korinthus 3:16; lásd még 6:19). Pál választhatta volna a hieron szót is, amely a templom teljes épületegyüttesét takarta annak különböző udvaraival és melléképületeivel együtt, mégsem ezt tette. A naos kifejezés mellett döntött, amely magát a templomot jelentette, vagyis a Szentélyt és a Szentek Szentjét; az utóbbit az Isten jelenlétét megtestesítő dicsőséges köd, a sekina töltötte be. Érzékletesebben nem is ábrázolhatná az apostol, hogy Isten jelenléte valóságosan és folyamatosan lakozik mind az egyes hívőben, mind pedig Krisztus Testében, a Gyülekezetben.

A MEGERŐSÍTŐ JELENLÉT

Van egy alapvető bibliai igazság, mely fölött az Istenhez inkább racionálisan, mintsem imádkozó lelkülettel közeledő teológiai hagyományok gyakran elsiklanak, vagy pedig alábecsülik jelentőségét. Amikor az ember Krisztusba veti a hitét, és Uraként fogadja be az életébe, Krisztus megerősíti az illetőt afelől, hogy valóban végbemegy benne mindaz, amiről a Szentírás beszél. Jelenléte tehát nem holmi földöntúli, megfoghatatlan valóság. Pál is efelől

biztosította a római keresztyéneket: „a fiúság lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atya!” Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk.” (Róma 8:15-16) Keresztyén mivoltunk felől nem azért lehetünk meggyőződve, mert hűségesen követünk egy vallási hagyományt; a Szent Szellem által Krisztus valósággal megjelenik a szívünk szentélyében, és tőle nyerhetjük a bizonyosságot.

A Szentírás más képekkel is ábrázolja ugyanezt az igazságot. Pál a Korinthusi és az Efézusi levélben ír arról, hogyan kent fel és pecsételt el bennünket Szellemével Isten és/vagy Krisztus, aki „foglaló”-ként (arrabón – 'zálog' vagy 'garancia') adatott a szívünkbe, és „örökségünk záloga” (2 Korinthus 1:21–22; Efézus 1:13–14). Pál szándékosan használja mindkét szövegben az arrabón kifejezést. Miközben nyilvánvalóan egy emberi ésszel és érzelmekkel föl nem fogható isteni cselekedetről beszél, mégiscsak megtapasztalható valóságként mutatja be a Szellem jelenlétét, amely csodálatosan megerősíti a keresztyén ember hitét.

A MEGSZENTELŐ JELENLÉT

A Szent Szellem másik fontos feladata a hívő ember megszentelése. Pál a következő szavakat intézi a szüntelenül perlekedő és olykor meglehetősen léha életvitelt folytató korinthusiakhoz: „Pedig ilyenek voltak közületek némelyek: de megmosattatok, megszentelődtetek és meg is igazultatok az Úr Jézus Krisztus nevében és a mi Istenünk Lelke által.” (1 Korinthus 6:11). Az Újszövetség túl gyakran említi együtt a Szellem munkáját a megszentelődéssel ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyhatnánk. Pál küldetésének tartja például azt elősegíteni, hogy „a pogányok áldozata a Szentlélek által megszentelt és kedves

legyen” (Róma 15:16). A Thesszalónikaiakhoz így ír az apostol: „kiválasztott titeket az Isten kezdettől fogva az üdvösségre a Lélek megszentelő munkája [...] által” (2 Thesszalónika 2:13). Péter is emlékeztette levele címzetteit, hogy „ki vannak választva az Atya Isten eleve elrendelése szerint a Lélek megszentelő munkája (hagiasmos) által” (1 Péter 1:2).

Némelyek hajlanak rá, hogy elmosssák e sorok jelentését, azt állítván, hogy azok Isten objektív, bírói döntésére utalnak, minek során szentnek nyilvánít bennünket. Isten Krisztusban valóban így látja az övéit, ám nagyon fontos felismernünk, hogy megszentelő munkája során a Szent Szellem folyamatosan afelel vezérli a hívőt, hogy elszakadjon a bűntől és elkötelezze magát Isten mellett. A Szent Szellem egyik nyilvánvaló feladata továbbá, hogy meggyőzze az emberiséget bűneikről (János 16:8), valamint elvezesse Isten népét az Igazságra (János 16:13; 1 János 2:20). Bűneink megvallását és bocsánatát követően azt is ő munkálja ki bennünk, hogy kétségek nélkül érezzük: kibékültünk Istennel.

AZ ERŐVEL TELJES JELENLÉT

Jézus gyakran emlékeztette rá tanítványait, hogy szolgálatuk betöltéséhez erőre van szükségük. Feltámadását követően a Szent Szellembe való beme-rités evangéliumi ígéreteit megtoldotta még azzal az ígérettel, hogy mindez hamarosan végbe fog menni: „János vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára Szentlélekkel kereszteltettek meg” (Cselekedetek 1:5; lásd még Máté 3:11; Márk 1:8; Lukács 3:16). Jézus mindemellett összekapcsolta a Szent Szellembe való beme-ritést azzal az erővel (dynamis), amellyel felruházva tanúi lehetünk „Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig” (Cselekedetek 1:8). Az

ígéret a pünkösdi napi drámai eseményekkel teljesedett be. A Szent Szellem Isten ekkor teofánia kíséretében – erőteljes szélzúgás és lángnyelvek közepette – látogatta meg a felső szobában várakozó híveket (Cselekedetek 2:1-3). Azok 120-an „mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni; úgy, ahogy a Lélek adta nekik (apophthengomai), hogy szóljanak” (Cselekedetek 2:4). Az „adta nekik” szókapcsolattal fordított görög kifejezés prófétai ihletre, valamint arra utal, hogy a tanítványokat a bensőjüket megtöltő Szent Szellem készítette szólásra.

Ugyanezen erő indíttatására mondta el Péter is a prédikációját (a 2:14-ben is az apophthengomai igével találkozunk, csupán a fordítása hangzik másként: „így szólt hozzájuk”), és közölte a jelenlevőkkel, hogy mindaz, amit látnak és hallanak, valójában a jóeli ígéret beteljesedése, azaz Isten Szellemének soha nem tapasztalt mértékű kiáradása – ezért prófétálnak most a fiak és a lányok. Lukács – a Cselekedetek könyvének szerzője – megértette, hogy a nyelveken szólás és a Krisztusról szóló bizonyágtétel a megígért prófétai ajándék megnyilvánulása. Isten erejét és jelenlétét küldte el népe közé, nélküle ugyanis nem végeztek volna, és ma sem végezhetik eredményesen a szolgálatukat.

Az igékből nyilvánvalóvá válik, hogy Jézus nem holmi személytelen erőről beszélt, hanem az Istenből kiáradó erőről, aki Szelleme által maga vesz lakozást az ember lelkében. Az isteni jelenlét személyes jellege Jézusnak a János evangéliumában olvasható ígéreteiben is tetten érhető, ahol azt mondja, hogy az Atya „másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek [ti. a tanítványokkal] legyen mindörökké: az igazság Lelkét [...] nálatok lakik és bennetek lesz” (János 14:16-17). A „bennetek lesz” jövő idejű szókapcsolat nyilvánvalóan pün-

Jóllehet
a Szent Szellem
mindennemű
emberi
eszköztől
függetlenül
is működhet,
az Újszövetségben
rendszerint
az egyház
közreműködésével,
különböző
ajándékokon
keresztül
nyilvánul
meg
ereje

A céltévesztett és hiányos információkon alapuló tevékenység, legyen az bármily komoly szándékú és lendületes, hamar zátonyra futtathat még egy ígéretes karriert is

kösdre mutat előre. Pál Isten „hatalmának ereje által” kapta szolgálati ajándékát (Efézus 3:7), és azért imádkozott, hogy olvasói valamennyien meglássák, „milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön” (Efézus 1:19).

A KARIZMATIKUS JELENLÉT

Bármily sok utalást találunk is a Bibliában Isten működő erejére vonatkozóan, a Szent Szellem jelenlétéből fakadó lehetőségeket sajnálatos módon keresztyén körökön belül is gyakran figyelmen kívül hagyják. Isten a Szent Szellem által felelősségteljes embereken keresztül akar csak munkálkodni. Remekül illusztrálja ezt a kezdetben szabadkozó és nem túl magabiztos ószövetségi hős, Gedeon példája. „Az Úrnak [Jahve] Lelke megszállotta Gedeont” – olvassuk a bibliai feljegyzésben (Bírák 6:34 [Károli]). Gedeon ezután tudott csak elsőprő győzelmet aratni Izrael elnyomói felett. A megszállotta nem helytelen fordítás, ám nem fejezi ki teljes mértékben a héber labash ige tartalmát, melynek jelentése: felöltöztet, felruház. Az igealak arra enged következtetni, hogy az Úrnak Szelleme ruhaként öltötte magára Gedeont. Amikor a Szent Szellem ereje munkálkodni kezd az Úr népe között, a Mindenható személyes jelenlétéből erő árad.

Jóllehet a Szent Szellem mindennemű emberi eszköztől függetlenül is működhet, az Újszövetségben rendszerint az egyház közreműködésével, különböző ajándékokon keresztül nyilvánul meg ereje. Pünkösdkor a keresztyén egyház a kegyelmi ajándékok gazdag tárházával lett felszerelve, aminek köszönhetően mind a Tizenkettő, mind pedig a többi hívő által rendkívüli dolgok történtek Krisztusról való bizonyágtételük során. Bölcsen vezették a gyülekezetet (Cselekedetek 6:1–6), Istentől ihletve és erővel hirdették az Igét, illetve álltak ki nyilvánosan

hitük mellett (4:8kk; 6:10), csodás gyógyulásoknak lehettek tanúi (8:7; 14:8–10), a jövőre vonatkozó próféciaik szóról-szóra beteljesedtek (20:23; 21:4,10,11), valamint számos jel és csoda történt rajtuk keresztül (2:43; 5:12–16; 6:8; 8:6,13; 19:11–12).

Pál leveleiben több helyütt is sorba veszi a kegyelmi ajándékokat (Róma 12:6–8; 1 Korinthus 12:8–11; Efézus 4:11; lásd még 1 Péter 4:10–11), minek köszönhetően világosabb képet alkothatunk a Szent Szellem karizmatikus szolgálatáról. E felsorolások nyilvánvalóan nem a teljesség igényével készültek, ezért sem szerepel köztük például a zene vagy a kézművesség. Pál a kegyelmi ajándékok sorában megemlíti „csodás” ajándékokat, amelyek természetükből fakadóan spontán és alkalmi jellegűek (1 Korinthus 12:8–11), de „hétköznapiabb” adottságokat is, amelyek tartósan jellemezhetnek egy hívőt; ilyenek például a tanítás, a szolgálat és a könyörület ajándéka vagy az előjárói képességek (Róma 12:6–8). Pál világossá tette, hogy a Szent Szellem valamennyi hívőnek – vezetőknek és „laikusoknak” egyaránt – oszt ezekből tettség szerint (Róma 12:6; 1 Korinthus 12:7; Efézus 4:7; 1 Péter 4:10–11) a szolgálat munkájára. Az ajándékokat a Szent Szellem adja (1 Korinthus 12:7), de egyben a Szent Szellem is működte-ti (1 Korinthus 12:6). Ahol fontosnak tartják és keresik a Szent Szellem közelségét, az Úr előhossa és működtetni kezdi ajándékait.

A GYÜMÖLCSÖZŐ JELENLÉT

Isten jelenléte az előbbieken felül gyümölcstermővé is teszi a hívő ember életét. Jézus és a tanítványok útja gyakran vezetett szőlőskerteken keresztül, ezért az Úr innen merített jól ismert képeket, s így tanított: „aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyü-

mölcsöt” (János 15:5). Ez alatt kétségkívül egyszerre értette az Istennek kedves, érett jellem gyümölcseit, valamint a hívők eredményes bizonyágtételét; a közvetlen szövegkörnyezetben nagy hangsúlyt kap a Jézus parancsainak való engedelmesség, valamint az Isten és az embertársak iránti szeretet. Nem meglepő talán, hogy Pál az érett, gyümölcsöző jellemet a hívőben lakozó Szent Szellem bölcsességével és energiájával hozza összefüggésbe. „A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békeség, türelem, szívésség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Az ilyenek ellen nincs törvény.” (Galata 5:22-23)

„Teljetek meg Lélekkel!” – szólítja fel Pál az efézusi hívőket, ami karizmatikus dicsőítést és imádatot, valamint hálaadó és engedelmes életvitelt eredményez (Efézus 5:18–21), s ez kihat az egész társadalomra (Efézus 5:22-6:9). A Kolossé levél egyik szakasza szoros párhuzamban áll az itt olvasottakkal, de ott az apostol még hozzáteszi: Krisztus beszédének kell „gazdagon bennünk lakoznia” ahhoz, hogy bölcsen taníthassuk és inthessük egymást a Szent Szellemmel teljes dicsőítés és imádat légkörében. Aki megtelik Isten Szellemevel, egyben Isten Igéjét is befogadja, ez pedig szüntelenül az igaz imádatra, a szeretetteljes szolgálatra és kapcsolataink Isten akarata szerinti alakítására ösztönöz bennünket.

Amikor Jézus a szőlőtő és a szőlővesszők képét idézi, rámutat, hogy még a tőkébe oltott, gazdagon termő vesszőt is rendszeresen meg kell metszeni, „hogy még több gyümölcsöt teremjen” (János 15:2). A gyümölcstermés és a megszentelődés kéz a kézben járnak. E kettő tulajdonképpen ugyanazon érem egyik és másik oldala. Isten Szelleme a Nagy Szőlőműves képviselőjében folyamatosan munkálkodik, s az Ige metszőkésével eltávolítja a bűnös gondolatok, érzések és cselekedetek elhalt ágait,

hogy az isteni élet még több gyümölcsöt teremhessen.

A KINYILATKOZTATÓ JELENLÉT

Isten kijelenti önmagát, amikor Szelleme keresztül megjelenik az emberek között. A Szentháromság Isten először mindig önmagáról ad kinyilatkoztatást. A Teremtő vágyik rá, hogy teremtményei megismerjék Őt és az Ő útjait, majd ezekhez igazítsák a magukéit is. Ezért imádkozott Pál is ezekkel a szavakkal az Efézusi levél olvasóiért: „adja meg néktek [...], hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának, és megismerjétek a Krisztusnak minden ismeret felül haladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjete az Istennek egész teljességéig” (Efézus 3:16,18–19 [Károli]). A kolossébeli hívőknek is azt kívánta, hogy „tökéletesen [ismerjék] meg az ő akaratát minden lelki bölcsesség és belátás révén” (Kolossé 1:9).

Amikor Isten kinyilatkoztatást ad gyermekeinek, gyakran bölcsességet és ismereteket közöl velük, ezért is fordulnak elő ezek a kifejezések oly sok helyütt az Újszövetségben. „Kérem, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek őt” – írja Pál (Efézus 1:17). Fontos észrevennünk, hogy az apostol ugyanebben a részben arra is kitér, mennyire vágyik az Isten-ség mindhárom személye megismerni az embereket és ismertté válni előttük.

A Szent Szellemmel betöltött hívő természetfeletti útmutatást kaphat Istentől személyes életével és a gyülekezettel kapcsolatban egyaránt. Péter is természetfeletti kijelentés által tudta meg, hogy Anániás és Szafíra hazudtak a Szent Szellemnek, amikor adományt ajánlottak fel a gyülekezetnek. Enélkül

Miközben azon munkálkodunk, hogy a szolgálattelvő szakmai képzését és készségeit fejlesszük, fontos megújuló figyelmet szentelnünk a Szent Szellem ihlette szellemi átalakulás kérdésének is

A Szentírásból
ismert
nagyszerű
és istenfélő
vezetők
valamennyien
Isten
jelenléte
biztos
tudatában
élték
életüket
és végezték
szolgálatukat

nem tudta volna előre megmondani, hogy halál vár a házaspárra (Cselekedetek 5:1–11). Fülöphöz is az Úr angyala szólt és vezette őt az etióp kincstárnok elé (8:26). A damaszkuszi Anániásnak is az Úr beszélt látomásban a frissen megtért Tarzusi Saulról és küldte el, hogy imádkozzon a gyógyulásáért (9:10–19). Hasonló élményben volt része Péternek is, akit a Szellem kissé zavaros látomásban indított Kornéliusz házához (10:1–23). Biztosak lehetünk benne, hogy számtalanszor adódott ilyen helyzet azokon kívül is, amelyek a Szentírásban fel lettek jegyezve.

A Szent Szellemmel teljes keresztyének a közös dicsőítésre is rendkívüli inspirációt kaphatnak. Amikor Pál a korinthusi gyülekezetnek ír, három ízben is említést tesz a „kinyilatkoztatásról” (1 Korinthus 14:6,26,30) – minden biztonnyal azért, mert a Szent Szellem gyakran közvetlenül szólt a korinthusi híveken keresztül a gyülekezet épülésére. Fontos megjegyeznünk, hogy e kijelentések nem bírtak szentírási tekintéllyel, sőt valamennyit a Szentírás mérlegén kellett megmérni (1 Korinthus 14:29,37). Ezek a Szentírásnak alárendelt, mindazonáltal mégis a Szellemtől jövő, hiteles kijelentések a helyi közösség problémáira és kérdéseire adtak választ, útmutatást. Pál például említést tesz róla, hogy egy „kinyilatkoztatás” (apokalypsis) hatására ment fel Jeruzsálemben véleményt nyilvánítani az igen kényes zsidó-pogány kérdésben (Galata 2:2). A Cselekedetek könyvét olvasva mindvégig azt látjuk, hogy a Szellem aktívan jelen volt a korai egyházban, és ismerettel, bölcsességgel, valamint útbaigazítással szolgált a keresztyének felé (lásd Cselekedetek 8:26; 10:9–23; 13:2; 15:28).

AZ IMÁDKOZÓ JELENLÉT

A bennünk lakozó Szent Szellem számára igen kedves az imádkozás. „Minden imádságokban és könyörgé-

setekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által” – biztat Pál apostol (Efézus 6:18). Ugyanezzel a szófordulattal él, amikor a nyelveken szólásról ír: „mádkozom lélekkel...” (1 Korinthus 14:15). Júdás így figyelmeztet bennünket az Újszövetség utolsó lapjain: „Ti azonban, szeretteim, épüljete szentséges hitetekben, imádkozzatok a Szentlélek által” (Júdás 1:20). A Szellem erőtlenségünkben is segítségünkre siet, személyesen közbenjár, „esedezik értünk kimondhatatlan fohászkodásokkal” (Róma 8:26), amit sokan a nyelveken elmondott buzgó imádsággal azonosítanak.

A Szent Szellem maga egyetlen hívőnek sem eleveníti meg az imaéletét - ehhez az ember közreműködésére is szükség van. Az emberi akarás fontosságára Júdás is felhívja a figyelmet: „Ti azonban, szeretteim, épüljete szentséges hitetekben, imádkozzatok a Szentlélek által!” Bár a Szellem készségesen a segítségünkre siet, akár oly módon is, hogy vágyat ébreszt bennünk az imádságra, nekünk is felelősségünk a kezdeményezés. Ahogyan Jézus is rendszeresen félrevonult imádkozni (Lukács 4:42; 6:12; 9:18), nekünk is rá kell szoktatnunk magunkat az Úr naponkénti keresésére, s ekkor a Szent Szellem meg fogja eleveníteni imáinkat. Nem kérdés, milyen következménnyel jár, ha nem fogadjuk meg Júdás intelmét. Aki nem imádkozik a Szent Szellem által, az nem fog felépülni szentséges hitében sem.

AZ ELTÁVOLODÓ JELENLÉT

Az Ószövetség egyik legmegdöbbentőbb és legszívemarkolóbb jelene, amikor Ezékiel végignézi, miként hagyja el Isten dicsősége a Jeruzsálemi templomot. „Izrael és Júda házának a bűne” olyan méreteket öltött, hogy sokan azt gondolták: „elhagyta az Úr az országot” (Ezékiel 9:9). Ezékiel látta, amint az Úr dicsősége fölemelkedik a

Szentek Szentjében a kérúbról és elindul a templom küszöbe felé (10:4). Majd a kérúbok fölemelték szárnyaikat; az Úr dicsősége is fölemelkedett a küszöbről, megnyugodott a kérúbokon és elindult kelet felé (10:18–19); nem is tért vissza egészen addig, amíg el nem érkezett a megújulás és a helyreállítás ideje (43:1–5).

Isten jelenléte szent jelenlét. Isten Szent Szelleme lakozik benne, aki nem köt kompromisszumot bűnös gondolatokkal, érzelmekkel és cselekedetekkel. A nagy ószövetségi vezetők a maguk kárán tanulták meg, hogy Isten bármikor visszavonhatja jelenlétét. Sámson sorozatos erkölcstelen tettek és nazaréus esküjének megszegése után a csata hevében jött rá, hogy „elhagyta őt az Úr” (Bírák 16:20). Hasonlóképpen az Saul királlyal sem kívánt többé együtt lakozni a Szent Szelleme: „Saultól viszont eltávozott az Úr lelke, és rossz szellem kezdte gyötörni, amelyet az Úr küldött.” (1 Sámuel 16:14). Az újszövetségi szerzők felhívják rá figyelmünket, hogy Isten Szellemeinek lehet hazudni (Cselekedetek 5:3), ellene lehet szegülni (7:51), meg lehet szomorítani (Efézus 4:30), ki lehet oltani (1 Thesszalónika 5:19), és meg lehet csúfolni (Zsidók 10:29). Jézus beszél továbbá a Szent Szelleme káromlásáról is (Máté 12:32; Márk 3:22–30; Lukács 12:10), és pedig közvetlenül azután, hogy ellenségei ördöginek nevezték csodatetteit. Dávid attól rettegett leginkább, miután Betsabéval vétkezett, hogy az Úr Lelke eltávozik az életéből: „Ne vess el orcád elől, szent lelkedet ne vedd el tőlem!” (Zsoltárok 51:13)

ÖSSZEFOGLALÁS

A XXI. század maximalista jóléti társadalmában alapvető fontosságú, hogy a keresztyének is mind nagyobb szakértelemmel végezzék szolgálatukat. Erre akkor a legnagyobb az esély, ha a

lelkimunkások kiváló teológiai oktatásban és gyakorlati képzésben részesülnek, valamint magas erkölcsi mércét állítanak maguk elé. A szükséges vezetői képességek elsajátításával és az alapvető szociális készségek kiművelésével hatékonyabban reagálhatnak a társadalmi áramlatokra, gyülekezeteik pedig egészségesek és szülőképesek lesznek. A pünkösdi szolgálattelvőknek szakértökké kell válniuk a maguk területén.

Sajnálatos tény azonban, hogy sokan nem annyira hivatásnak, mint inkább hivatalnak tekintik szolgálatukat. A hivatalból szolgálók talán megtanulták gördülőkenyen igazgatni az intézményes egyházat, de eltűnt az életükből Isten kézzelfogható jelenléte. Akarva-akaratlanul is háttérbe szorítják Isten Igéjét és megfojtják a Szent Szelleme munkáját, vagyis „a kegyesség látszatát megőrzik ugyan, de annak az erejét megtagadják” (2 Timóteus 3:5).

A pusztán hivatalból történő szolgálat kiváló ellenszerét a XVII. századi keresztyén misztikus Lawrence testvér abban látja, ha „gyakoroljuk magunkat Isten jelenlétében”. Amint azt láthattuk, a Szentírás gazdagon alátámasztja az Isten jelenlétéről szóló keresztyén tanítást. Imádkozunk, hogy a Szent Szelleme elevenítse meg számunkra ezeket az igazságokat, lobbantson lánggra bennünket az Úrért és engedje olyan erővel és valósággal megtapasztalnunk jelenlétét, ami azután szolgálatunkat is gyökeresen átformálja.

Edgar R. Lee

az Assemblies of God

amerikai pünkösdi közösség Teológiai

Szemináriumának tanulmányi ügyekért

felelős alelnöke

(Springfield, Missouri, USA)

Istennek
bennünk
lakozó
jelenlétéről
akkor
szerezzük
első
tapasztalatainkat,
amikor
a Szent Szelleme
újjáteremtő
erejével
találkozunk

Sobhi Malek

ÁZ ERŐTELVES ÜZENET

Egy muzulmán ország fővárosában jártam. Isten küldött, hogy menjek oda és hirdessem az evangéliumot. Nagyon a szívemre helyezte az ott élő embereket. Barátságokat kötöttem, és többen át is adták Krisztusnak az életüket.

Egyik nap a belvárosban akadt elintéznivalóm. Ahogy imádkozva sétáltam az utcán, egy férfi jött velem szembe a járda külső oldalán. Én a belső oldalon haladtam. A járda elég széles volt ahhoz, hogy két ember kényelmesen elmehessen egymás mellett. Tekintetünk egy pillanatra találkozott. Ahogy közeledtünk egymáshoz, semmi különösét nem vettem észre és nem is éreztem, csak imádkoztam. Mielőtt azonban egymás mellé értünk volna, a férfi megbotlott, majd lelépett az úttestre és csaknem elesett. Végül sikerült visszanyernie az egyensúlyát – éppen, amikor mellé értem. Visszalépett a járdára és folytatta az útját.

Akkor nem tulajdonítottam különösebb jelentőséget az esetnek. Nyilván csak véletlenül botlott meg az a férfi – gondoltam. Csakhogy még ugyanazon a napon újra megisméltődött az eset. Ezúttal egy fiatal nő botlott meg előttem. Azután néhány nappal később újra és újra megtörtént... majd egy másik muzulmán ország fővárosában is.

Ekkor már erősen elgondolkoztam: mi a csoda folyik körülöttem?

A világegyetem sem szeretné tanítást alapozni a személyes tapasztalataimra, csupán egy lehetséges magyarázattal szolgál. Jártomban-keltemben a Szent Szellem által imádkoztam a sátáni hiedelmeket és gyakorlatokat követő emberekért. Nem lehetséges-e, hogy a Szent Szellemnek az Úr egy alázatos, tudatlan szolgájában lakozó ereje készítette megtorpanásra a sátáni erőket? De bizony lehetséges.

A muzulmánok között folytatott evangélizáció során kemény szellemi csatákat kell vívunk a sötétség erői ellen. Egyedül a Szent Szellem ereje képes uralmat venni fölöttük.

Amióta felnőttem, folyamatosan tanulmányozom az iszlámot és több mint harminc éve szolgálok misszionáriusként a muzulmán hívők között. Kizártnak tartom, hogy bármiféle emberi ötlet vagy katonai erő elegendő lenne az iszlám rend megdöntéséhez. Ez csak is a Szent Szellem beavatkozásával mehet végbe.

Ő az, aki falakat rombol le, akadályokat tör át, és kihozhatja az embereket a sötétség országából Krisztus világosságára - a nyomorúságból öröme, a háborúskodásból pedig békességre és szeretetere.

Az iszlám brutalitást ültet el hívei lelkében, és foglyul ejti gondolkodásukat. A nyugati és az iszlám országokban élő muzulmán közösségek egyaránt gyűlöletre nevelik gyermekeiket. A mecsetekben a nem muzulmán hitűekkel szembeni megvetésre és erőszakra buzdítják a hívőket, de még a médiában is dicsőséges cselekedetként tüntetik fel, ha valaki Allah nevében gyilkol. Mélyen együtt érzek a muzulmánokkal, amiért ilyen alattomos becsapás áldozataivá váltak. Többségük kedves, rendes ember, de egy kegyetlen és könyörtelen ideológia volt tanítómesterük.

A muzulmánok nem azért elveszett emberek, mert fundamentalisták, fanatikusak vagy liberálisok, és nem is azért, mert a muzulmán hitet követik. Legnagyobb problémájuk, hogy távol élnek az egyedüli Megváltótól, Krisztustól.

A muzulmán kulturális szokások és teológiai téveszmék gyakran legyőzhetetlen akadályoknak tűnnek, amelyek látszólag ellehetetlenítik az evangélium hirdetését. A muzulmánok a keresztyénséget vallásuk direkt kritikájaként értelmezik.

A rómaiakhoz és a galatákhöz írt levelében Pál hangsúlyozza, hogy Isten nem cselekedetei, hanem Krisztusba vetett hite alapján igazítja meg az embert. Ez ellentmond a Korán tanításának, miszerint az ember jó cselekedetekkel válhat kedvessé Isten előtt.

A keresztyénség továbbá azt hirdeti, hogy Jézus Krisztus Isten végső kijelentése az emberiséghez; a Biblia Istennek teljes és tökéletes Igéje, mely útmutató az emberek számára; Krisztus megtestesült Isten; az Istenséget három isteni Személy szent hármassága alkotja; valamint hogy Jézus azért halt meg a kereszten, hogy megváltsa a bűnös emberiséget. E tanítások éles ellentétben állnak a Koránnal, következésképpen a muzulmánok elvetik azokat, sőt komoly fenyegetést látnak bennük az iszlám hitére nézve. E tanok elfogadása, úgy vélik, egyenlő az iszlám vallás kritikájával és tagadásával, éppen ezért szenvedélyesen tiltakoznak a Keresztről szóló üzenet ellen.

Vajon hogyan győzhetjük le ezeket a félreértéseket és akadályokat, és nyerhetjük meg Krisztusnak a muzulmán hitűeket? A Kereszt üzenete Istennek ereje az üdvösségre, éppen ezért semmivel sem helyettesíthető. A hallgatóság egy részénél azonban azért talál süket fülekre az evangélium, mert eleve előítéllettel viseltetnek a keresztyénség alaptanításaival szemben. Mit tegyünk hát?

A TERMÉSZETFELETTI SZEREPE

A keresztyének csodák útján győzhetik le ezeket az akadályokat. A Szent Szellem erejére van szükségünk, ha a segítségre rászoruló,

szellemi vákuumban élő és Isten Igéjét elutasító muzulmánok felé akarunk szolgálni. Jómagam bizonyágtétel közben rendszerint imádkozom is. Megkérdezem az Urat, hogyan szolgálhatnék hatékonyan az illető felé, és kérem, a Szent Szellem erejével segítsen meggyőzni őt.

Egyik alkalommal egy muzulmán fiatalemberrel elegyedtem szóba az utcán. Krisztusról kezdtem beszélni neki, de nem teológiai vitát folytattam vele, és nem is tudományos értekezést tartottam neki a vallásaink közti különbségekről. Egyszerűen csak elmondtam neki Jézus életének történetét. Miközben beszéltem, azt kérdeztem az Úrtól: „Uram, vajon szüksége van valamilyen csodára? Megengeded-e, hogy csoda történjen az életében rajtam keresztül?”

A fiatalember elmondta, hogy éppen munkát keres. Már hónapok óta próbálkozik, s bár minden tőle telhetőt megtett, mindaddig nem talált állást. „Uram, ez lenne az a pillanat? Imádkozzak vele munkáért?”

Jézus igennel felelt. Imádkozni kezdtem hát Jézus nevében, hogy a fiatalember mielőbb elhelyezkedhessen, majd biztattam, hogy adja át az életét Krisztusnak, amit meg is tett. Ezután címet cserélünk, majd ki-ki ment a dolgára.

Másnap reggel egy ujjongó férfihang szólt bele a telefonba. A fiatalember nem tudott hová lenni örömeiben. „Jézus tényleg létezik! Tényleg Ő az Úr! Kaptam munkát, és már holnap kezdhetek is! Köszönöm, hogy segített!”

A Szent Szellem nem ismer akadályt, korlátot vagy bezárt ajtókat. Ha a jelek és csodák által maguk is átélői lehetnek az Úr hatalmának, a muzulmánok megtérnek Krisztushoz.

Egyszer megtért és betelt Szent Szellemmel egy muzulmán országban élő ázsiai vendégmunkás. Az országban érvényben lévő tilalom ellenére a fiatal keresztyén lelkesen hirdetni kezdte az evangéliumot. Az Úrtól hatalmat kapott rá, hogy Jézus nevében meggyógyítsa a betegeket.

Ez idő tájt történt, hogy az ottani királyi család egyik tagjánál, egy fiatal lánynál leukémiát állapítottak meg. Az orvosok a legkisebb reményt sem láttak a gyermeknek a gyógyulásra. Az egyik hercegnő hallott a keresztyén vendégmunkásról, aki imádkozni szokott a betegekért. Felvette hát vele a kapcsolatot és megkérte, imádkozzon a beteg kislányért is. A férfi így is tett. A kislány meggyógyult, a hercegnő pedig, aki az imát kérte, elfogadta Krisztust Megváltójának. Bölcsen és csendesen a királyi család más tagjainak is beszélni kezdett a történetekről, mire egyre többen lettek hívókké. A muzulmánok ugyanis a csodák láttán felkapják fejüket, és az ajtók megnyílnak az evangélium hirdetésére.

Egyik alkalommal egy Fadila nevű fiatal építészdoktor lány tért be hozzánk, és a keresztyén hitről kezdett kérdezősködni. Feleségemmel beszélünk neki Istennek Krisztusban megmutatott szeretetéről. Tudtam, hogy a lány korábban részt vett már néhány keresztyén összejövetelen, megkérdeztem hát, mi volt az, ami leginkább megragadta. Nem lepődtem meg a válaszában: „A zene... és az, hogy az

emberek olyan nyelveken beszélnek, melyeket sohasem tanultak.” Ma már Fadila is Krisztust szolgálja.

A bilincsből élő emberek az Örömhír hallatán megérik a szabadság ízét. Akik addig sötétségben tapogatództak, elfogadják üzenetünket, és meglátják a világgosságot. A Krisztus erejével teljes Egyház újból és újból diadalt arat; és Isten országa győzedelmeskedik Sátán felett.

Isten Igéje életet változtat meg. A Szent Szellem meggyőzi az embereket és a Golgota Keresztjéhez vonzza őket. Ebben azonban nagy szerepet játszanak a csodák, amelyek mindennapi szükségükre adnak választ. Számukra a csodák a Jézus nevében rejlő erő bizonyítéka.

Hirdessük hát bátran Isten Igéjét a muzulmánok között a Szent Szellem kenete alatt! Ugyanakkor teljünk meg Szent Szellemmel és legyünk készek arra is, hogy az Úr csodákat cselekedjen rajtunk keresztül.

Az egyház mindenütt képes megbirkózni az iszlám kihívásával. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül a világ lakosságának mintegy egyötödét.

Ott lehetünk az evangélizáció élvonalában és „bemenekíthetjük” a környezetünkben élő muzulmánokat Isten királyságába. Ha a Szent Szellem ereje ránk száll, Krisztus nevében léphetünk és szolgálhatunk feléjük. A muzulmánoknak segítségre van szükségünk, Krisztus nélkül ugyanis haldokolnak. Mi vagyunk azok, akik megoszthatjuk meg velük az élet üzenetét.

Sobhi Malek,

elismert előadó, író és az iszlám tudományok professzoraként világszerte számos teológia vendégelőadója.

Lefordította a Bibliát moszlim-arab nyelvre, és számos könyvet is írt arabul.

Megkérdeztek egyszer egy híres történészt, hogy kit tart a XX. század legmeghatározóbb keresztényének, mire az így felelt: „Egy ilyen kérdést legalább 200 év távlatából lehet csak megválaszolni.” A korszakalkotó személyek nagyságát életük idején rendszerint nem ismeri fel a környezetük.

Hasonló gondolatok járhattak Barbara Tuchman fejében is, amikor a következőket írta John Wycliffről (1330–1384): „A történelem távcsövén keresztül nézve világosan látható, hogy ő volt a korabeli Anglia egyik legkiemelkedőbb egyénisége.”² Tuchman azért nyilatkozhatott így Wycliffről, mert munkássága a következő nemzedékekre is óriási hatást gyakorolt, holott ezt életében senki sem gondolta volna róla. Tuchman szerint ő volt az első „modern” gondolkodású férfi.

WYCLIFF HATÁSA

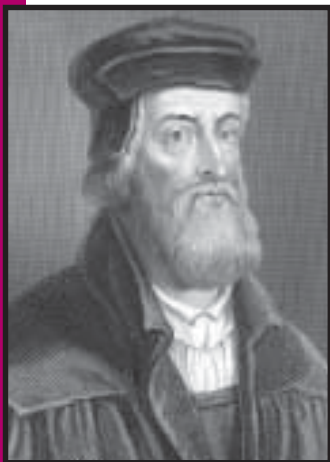
Wycliff – a később élt Luther szóhasználatával – Isten Igéjének foglyaként vált a XIV. század meghatározó alakjává. Kortársaival ellentétben tagadta, hogy Isten az egyszeri ember számára csupán papok közvetítésével lenne elérhető. Másfél évszázaddal a Reformáció előtt a hívek egyetemes papságát hirdette, és arra biztatta hallgatóit, hogy hit által ki-ki közvetlenül járuljon az Úr elé. Tagadta az átlényegülés tanát, amely szerint a kenyér és a bor Krisztus valóságos testévé és vérévé válik. Azt a radikális nézetet képviselte, hogy az Úrvacsora értéke az abban részesülő egyén szellemi állapotától függ. A XIV. században elsőként elevenítette fel a kizárólag hit által történő megigazulás tanát. E taní-

William P. Farley

John
Wycliff¹

A reformáció
hajnalcsillaga

Jóllehet
a XIV. században
az eretnekekre
máglya
vagy
lassú
kínhalál
várt,
Wycliff
csaknem
teljesen
magára
hagyottan,
mégis
merészen
nézett
szembe a
középkori
egyház
monstrumával

tásai mind ama meggyőződéséből fakadtak, hogy a Biblia az a végső tekintély, amellyel szemben az emberi lélek elszámolással tartozik.

„Vallotta, hogy minden keresztyénnek jogában áll ismerni a Bibliát, és hogy a Biblia szerint valamennyi hívőnek fel kell ismernie: egyedül Krisztus az üdvösség elégséges útja, zárandoklatok, jócselekedetek és misézés nélkül.”³

Egy csehországi zsoldoskönyv érzékletesen írja le, milyen hatást gyakorolt Wycliff a későbbi Reformációra. Eszerint Wycliff volt a szikra, Husz János szította parázssá, majd Luther Márton lobbantotta hatalmas lángra.

Tuchman így foglalja össze Wycliff szerepét: „Gazdag örökséget hagyott az emberiségre: kiragadta az üdvösséget az egyházi hivatal kezéből és az egyének adta át. 'Mert aki elkárhozik, mind a maga bűne miatt kárhozik el, aki pedig üdvösséget kap, az a maga jogán kap üdvösséget' – mondta. Senki sem sejtette akkor, hogy egy új, modern világ vette kezdetét.”⁴

Ahhoz azonban, hogy megértsük Wycliff életének és munkásságának nagyságát, ismernünk kell azt a napjainktól merőben eltérő kort is, amelyben élt.

WYCLIFF KORA

Jean Charles de Sismondi svájci történész „az emberiség rossz korszakának” nevezte a XIV. századot. Cseppet sem túlzott. Az angolok többsége írástudatlan volt, akik pedig olvastak, azok is latinul, az értelmiség és az egyház nyelvén olvastak. Latin nyelvű volt a Biblia is, de a könyvnyomtatás feltalálásáig (amíg kézzel másolták) olyan sokba került egy példánya, hogy csupán a gazdagok férhettek hozzá. A Szentírás angolra fordításának eretnek ötletével nemigen kacérkodott senki sem, s akinek mégis megfordult a fejében, a máglyahalál gondolata hamar kiverte belőle.

Néhány lelkiismeretes egyházi személytől eltekintve a Wycliff-korabeli Anglia papsága tunya és erkölcstelen életet élt. Számos pap sülyedt részegeskedésbe. Olvasni alig néhányuk tudott. A bibliai történeteket feljebbvalóiktól hallották és tanulták meg, s a hűségesebbje vasárnaponként el is ismételte azokat a hívek gyülekezete előtt. A pap pénzért engedélyt vásárolhatott a püspöktől szerető tartására – az egyházi előjáróság így könnyűszerrel juthatott egy kis többletjövedelemhez.

Wycliff korában virágzott a babonáság. Széles körben elterjedt volt az ereklyék tisztelete és a szentekhez való imádkozás, miközben Isten jóindulatát sokan búcsúcédulák vásárlásával és zárandoklatokkal próbálták elnyerni. Az emberek elhitték, hogy a pápa kiátkozhat egyes híveket vagy akár egész városokat is, minek folytán azok reménytelenül a pokolra jutnak. A kizárólag hit általi megigazulás tanát az évszázados, megkövesedett tradíciók mélyen maguk alá temették.

Wycliff idősebb korában önző hatalomvágy és világiasság zilálta szét a római egyházat. Az egyházfői székért két pápa versengett egymással. Egyikük Franciaországban uralkodott, míg a másik Rómából követelt magának teljes hatalmat. Az embereket elbizonytalanította a kialakult helyzet: nem tudták, kettejük közül végső soron melyik bocsáthatja meg a bűnöket és átkozhatja ki a gonoszokat.

Ráadásul barbár és kegyetlen kort éltek akkoriban. Először a bubópestis hulláma söpört végig Európán Wycliff húszas évei elején, s bizonyos területeken elragadta a lakosság mintegy kétharmadát. Aztán 100 éven át Anglia fosztogatta, rabolta, gyötörte és csupaszította sivár pusztává Franciaországot (százéves háború) – míg Jeanne d'Arc (Szent Johanna avagy az Orleans-i Szűz) a XV. században egyé nem kovácsolta a francia népet. Gyakori

volt a kegyetlenkedés és a kínzás, s az átlagember gyakorlatilag semminemű politikai joggal nem rendelkezett.

WYCLIFF ÉLETE

Ilyen körülmények közé született – 1330 körül – John Wycliff. Gyermekkoráról nem sokat tudunk. Annyi bizonyos, hogy 1346-ban, feltehetően 16 évesen kezdte meg 12 fáradságos éven át tartó tanulmányait Oxfordban a „teológia doktora” cím elnyeréséért.

Rendkívüli teherbírású és intelligenciájú férfi volt, akit barátai és ellenségei egyaránt nagyra becsültek. 1371-ben az Oxfordi Egyetem vezető teológusává nevezték ki.

1374-ben a Korona odaítélte neki a Lutterworth-i gyülekezet „javadalmát”. Ez annyit jelentett, hogy amíg Oxfordban tanított, a Lutterworth-ben beszédett tizeddel az ő munkáját támogatták. A korabeli gyakorlat szerint a jövedelem egy részéből másik lelkészt kellett felvenni, hogy ügyeljen a nyájra pásztora távollétében, és Wycliff bizonyára így is cselekedett.

John Wycliff istenfélő férfi volt. A papok kapzsisága és megvesztegethetősége nagy haragra ingerelte. A lakosság mintegy 2 százalékát kitevő katolikus papság rendelkezett a nemzeti vagyon felével. Wycliff oly módon lépett fel a visszaélések ellen, hogy hirdette: az állam joga és kötelessége fegyelmezni az egyházat, ha kell, akár a vagyonelkobzás eszközével is. E kijelentésével belopta magát az ország első embere, Lancaster hercege, John of Gaunt szívébe, aki az államegyház hatalmas vagyonára pályázott.

Wycliff 1378-ig tanított teológiát Oxfordban. Ekkor, 48 évesen, középkori mércével mérve már idős embernek számított. Visszavonult Lutterworth-be, s ezt követően ott prédikált és írt. Utolsó éveit tekinthetjük a legtermékenyebbnek.

Hatalmas vállalkozásba fogott: oxfordi barátai segítségével lefordította latinról angolra a teljes Bibliát. Forra-

dalmi meggyőződése, miszerint valamennyi angol számára lehetővé kell tenni, hogy anyanyelvén olvashassa a Szentírást, immár az anglikán egyház hatalmát fenyegette. Azt jelentette ugyanis, hogy az állam irányítása alatt álló papok helyett maga a Biblia közvetíti majd Krisztust a hívő lélek felé. Wycliff bibliafordítása megrengette a középkori társadalmat összetartó erőt: az egyház hatalmát, amely addig szabadon manipulálhatott az emberek lelkiismeretével. Wycliff ezzel főbenjáró bűnt követett el.

Írói-fordítói munkássága mellett prédikátorokat is képzett, majd kiküldte őket, hogy bibliai részletek kézzel készített másolataiból hirdessék az Igét. Az emberek „szegény papoknak” nevezték őket. Voltak köztük képzett teológusok, akiket Wycliff Oxfordban is tanított, ugyanakkor tanulatlan, de elszánt keresztyének is, s valamennyien az evangélium hirdetésére tették fel az életüket.

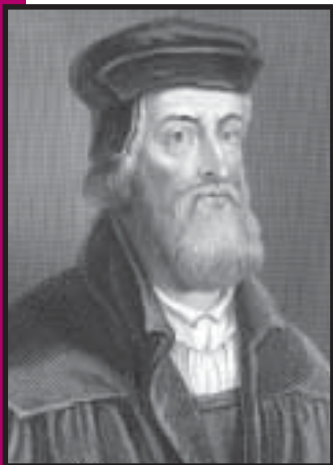
Alázatos és önzetlen viselkedésük éles ellentétben állt az intézményes papság léha és haszonleső életmódjával. Ugyanígy helyezkedett szembe az egyszerű és erővel teljes bibliai üzenet a plébánosok mondáival, mítoszaival és babonáival. Habár ellenségeik „lollardok”-nak csúfolták őket, ami magyarul „motyogó”-t jelent, Isten sikerrel koronázta erőfeszítéseiket.

Ekkoriban esett ki Wycliff Gaunt kegyeiből. A herceg oltalma nélkül szabad prédává vált a felbőszült intézményes papság számára, ám még mielőtt letartóztathatták, kihallgathatták és máglyahalálra ítélték volna, misézés közben szélütés érte. 1384-ben halt meg.⁵

Halálát követően a lollard mozgalom még 35 éven át folytatódott egészen addig, amíg az 1420-as években az anglikán egyház kegyetlen üldözéssel el nem fojtotta. Az állam a vezetők többségét felakasztotta vagy megégette. A túlélők földalatti mozgalmak kis csoportokban

Wycliff munkássága a következő nemzedékekre is óriási hatást gyakorolt, holott ezt életében senki sem gondolta volna róla

Wycliff
– a később
élt Luther
szóhasználatával –
Isten Igéjének
foglyaként
vált a
XIV. század
meghatározó
alakjává

még több nemzedéken át működött, s amikor az 1530-as években Anglián is végigsöpört a Reformáció, végre előjöhettek rejtekükből.

WYCLIFF ÉLETÉNEK TANULSÁGAI

Vajon milyen tanulságokat vonhatunk le Wycliff életéből és korából? Először is azt, hogy hálásak lehetünk, amiért a XX. században születtünk... Ma vallásszabadságot élvezünk, az evangélium világosságában járhatunk és jogállamiságban élhetünk; a lakosság többsége írástudó, polcainkon sorakoznak a különböző bibliafordítások, és ha megbetegednénk, magas szintű orvosi ellátásban részesülhetünk. Fel kell tennünk éppen ezért magunknak a kérdést: Vajon jól sáfarkodtunk-e Istentől kapott kiváltságos helyzetünkkel?

Másodszor, követnünk kell Wycliff bátor példáját. Jóllehet a XIV. században az eretnekekre máglya vagy lassú kínhalál várt, Wycliff csaknem teljesen magára hagyottan, mégis merészen nézett szembe a középkori egyház monstrumával. Elítélte az egyház visszaéléseit és korrupságát, s tagadta annak kizárólagos jogát az Isten nevében történő fellépésre. Támadta a búcsúcedulákkal való kereskedés gyakorlatát, az átlényegülés tanát, a halottakért folytatott misézést és a szentekhez való imádkozást. És ami mindezeknél is fontosabb: ő volt az első ember a középkorban, aki a Szentírás tekintélyét az egyház tekintélye fölé emelte. Ez bizony nagy bátorságot és szilárd meggyőződést kívánt.

Harmadszor, vágyjunk rá, hogy miképpen annak idején Wycliff, úgy mi is megelőzhessük a magunk korát. Azok, akik meg voltak elégedve a dolgok menetével, nem értették meg őt, s hasonlóképpen mi sem fogjuk felismerni Isten embereit, ha túlságosan elégedettek vagyunk jelenlegi körülményekkel. Vajon rajtunk van-e Wycliff prófétai palástja és vagyunk-e olyan bátrak, amilyen ő volt? Ezek hiányában nem végezhetjük hatékonyan Krisztus

szolgálatát. Wycliff túllátott saját korán. Az örökkévalóságba tekintett, s hasonlóan kell tennünk nekünk is.

Negyedszer, soha ne becsüljük alá a Szentírásban rejlő erőt, a Biblia ugyanis életeket változtat meg és egész nemzeteket ráz fel. Egy hatékony keresztyén vezetőnek két lábón járó bibliává kell válnia. Az Ige erejének kell átjárnia, hogy azután másoknak is továbbadhasssa. Megvan a helye a történeteknek és az anekdotáknak is, de sohasem helyettesíthetik a világos és lényegre törő igemagyarázatot. Csakis ez utóbbi képes erősségek lerombolására, s ha kell egész nemzetek felforgatására.

John Wycliff megismerte ezt az erőt, majd bátran élt is vele. A későbbi évszázadok során Isten alaposan megrázta a Brit szigeteket, ám mindez Wycliff szolgálatával kezdődött. John Wycliff a Reformáció hajnalcsillaga volt. A múlt nagy hősei között egyike volt Isten azon embereinek, akikre nem volt méltó ez a világ (Zsidók 11,38). Bárcsak mi is követni tudnánk nyomdokait!

William P. Farley

a Grace Christian Fellowship gyülekezet vezető lelkésze a Washington állambeli Spokane-ben (USA). A For His Glory (Az Úr dicsőségére; Pinnacle Press) és az Outrageous Mercy (Mérhetetlen kegyelem; Baker) című könyvek szerzője.

JEGYZETEK

1. A név helyesírása vitatott. Több lehetséges változat ismert: Wycliffe, Wyclif és Wycliff. Én az utóbbit választottam.
2. Barbara W. Tuchman, A Distant Mirror: The Calamitous 14th Century (New York: Knopf Publishing House, 1978), 287.o.
3. Christian History Magazine, 3. szám, 13.o.
4. Tuchman, A Distant Mirror, 338, 339.o.; a dőlt betűvel szedett részek a szerző kiemelésé.
5. Más lehetőség híján élete végéig római katolikus papként szolgált.

IGEMAGYAK

CSALÁDI ÚRVACSORA

I Korinthus 11:28

BEVEZETÉS

A család az egyik legszentebb intézmény, amit Isten teremtett. A leghatékonyabb módja, hogy ezt az intézményt fenntartsuk az, ha a család az Úr szolgálatában egységben van.

ÜZENET

1) Egyéni vizsgálat

- Olyan keresztyén apa vagyok, amilyenek Isten látni szeretne?
- Olyan keresztyén anya vagyok, amilyenek Isten látni szeretne?

c) Olyan keresztyén gyermek vagyok, amilyenek Isten látni szeretne?

2) Közös vizsgálat

- Mennyire valóságos Krisztus a családjunk számára, és milyen helyet kap?
- Milyen céljai vannak családjunknak Isten szolgálatában?
- Hogyan mozdíthatom előre otthonunk szellemi állapotát?

3) Közös elkötelezettség

- Szülőkként rábízunk életün-

ket és feladatainkat Isten vezetésére.

- Gyermekeként rábízunk életünket és terveinket Isten akaratára.
- Családként, az Úrvacsora jegyein keresztül rábízunk otthonunkat és kapcsolatainkat Krisztusra.

ÖSSZEGZÉS

Az Úrvacsorában – mint család és mint gyülekezet – bárcsak közelebb kerülnénk egymáshoz!

– Donald R. Exley;

Waxahachie, Texas, USA

NYELVEK NEMEI

I Korinthus 12:7–11

BEVEZETÉS

Az I Korinthus 12:8-10 szakaszban felsoroltak közül vajon melyik a legnagyobb ajándék? Lehet, hogy a legnagyobb ajándék nincs is közvetlenül ebben a listában; ugyanakkor talán ez szolgálja leginkább a hívő keresztyén mindennapi szükségleteit: a Szent Szellembe való bemenetelés, a nyelveken szólás ajándékának bizonyítékával, ahogy azt a Cselekedetek 2., 10. és 19. fejezetében találjuk.

ÜZENET

1) A nyelvek nemei a sort nyitó ajándék.

- Ez jelent meg először pünkösdi napján (Cselekedetek 2:4).
- Ez jelent meg először Kornéliusz házában (Cselekedetek 10:45–46).

- Valószínűleg Pál apostol is ezt tapasztalta meg először (I Korinthus 14:18 alapján).
- Ez jelent meg először Efészusban (Cselekedetek 19:6).

2) Ez a természetfeletti „óvodája”.

- Annyira hozzászoktunk a természetes élethez, hogy nehezen tudunk átlépni a természetfelettibe.
 - A nyelveken szólás lehet a „kilövőállás”.
 - A nyelveken szólás a természetfelettibe emel bennünket.

3) Ez az egyedüli ajándék, ami mindenkinek adható (I Korinthus 14:5).

4) Ez az egyedüli ajándék, amely szinte akárhon, akármikor, bármilyen körülmények között megnyilvánulhat.

5) Ez az egyedüli ajándék, ami személyes épülésre adatott (I Korinthus 14:4).

6) Ez a szellemi nyelv (I Korinthus 14:15).

7) Csodálatos szellemi fegyverünk (I Korinthus 10:3–5; Efészus 6:18).

8) Imádó ajándék.

- Isten igazi imádókat keres (János 4:23–24).
- Az imádatnál nincs magasabb szintű szellemi tevékenység.
- Nincs magasabb módja az imádatnak, mint a Szent Szellem által, nyelveken való imádás.

ÖSSZEFOGLALÁS

Sokan a nyelveken szólást a legkisebb ajándéknak tartják, de sok tekintetben a bizonyítékok azt mutatják, hogy ez a legnagyobb ajándék.

– Robert L. Brandt;
Billings, Montana, USA

TISZTA SZÍVET TEREMTS BENNEM!

Kicsi voltam ... és énekeltünk:
„Mint szarvas a szép híves patakra,
lelkem úgy kívánczik tehozzád, Istenem”.

Énekeltem én is,
De nem értettem, mi az,
hogy szarvas kívánczik egy patakra,
és én kívánczom Istenhez.

De most már értem.
Szarvas vagyok,
vagy kókadt virág,
teve a sivatagban,
vagy hajótörött a tengeren.
– Mindegy, hogy mi.
Vízre vágyom, mely életet ad.
Élet-vízre!
Magas hegynek forrásához,
vagy a pusztaság kútjához.
Csak víz legyen
és tisztára mossa a szívem!
Vizet, vizet adj, Istenem.
Vágyom a tiszta víz után,
hogy éljek és el ne aléljak.

Tiszta szívet teremts
bennem, ó, Istenem!

Opauszkí Zsuzsa

(A szolgálat útján,

Magyarországi Szabadegyházak Tanácsa

1975 Budapest)